

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ του Ὀικουμένου Παιδιαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικῶς:	Ἐξωτερικῶς:		
Ἔτησια 8,—	Ἔτησια φε. χε. 10,—	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Ἐσωτερικῶς λεπ. 20. Ἐξωτερικῶς φε. χε. 0,20. Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φε. 0,25).
Ἑξαμηνίος 4,50	Ἑξαμηνίος » » 5,50		
Τρίμησιος 2,50	Τρίμησιος » » 3,—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐπεικίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.	
Περίοδος Β'. — Τόμος 13ος		Ἐν Ἀθήναις, 18 καὶ 25 Μαρτίου 1906	
		Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 16—17	

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ Ἀγγλος μυθιστοριογράφος Ουέλς, ὁ Ἰούλιος Βέρν αὐτὸς τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος ἔχει γράψῃ τὰ πλέον περιεργά, φανταστικά καὶ τρομακτικά μυθιστορήματα, εἶνε ὁ συγγραφεὺς ἐνὸς βιβλίου ποῦ τὸ ἐδιάδασα κάποτε καὶ μοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Τὸ βιβλίον αὐτὸ φέρει τὸν παράδοξον τίτλον «Μηχανὴ πρὸς ἐκμετάλλωσιν τοῦ χρόνου» (γαλλικά: Machine à explorer le temps), ὁ δὲ ἦρωσ του, ὁ εφευρέτης τῆς «μηχανῆς», ἀποκτὰ δι' αὐτῆς τὴν δύναμιν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ παρελθόν ἢ νὰ βυθίζετα

καὶ Βοσκοπούλαν τοῦ Πηλίου—ἡ Ἀγλή τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὸν Πωιτὴν τοῦ Παργασοῦ, Θεὸν τῆς Ἀγάτης, Κροβίαν, Ροδιαν καὶ Ἑλληνικὸν Γραμματόσημον—ἡ Ἑλληνικὴ Τριήρης μετὰ τὴν Δούκιον τῶν Σαλώνων, Ἀνυπόκριτον καὶ Ἑσμεράλδαν—ὁ Τόισος μετὰ τὸν Κυματοθραύστην τοῦ Ἑξείνου, Ἑσμεράλδαν, Παιδικὴν Χαρόν, Θεὸν τῆς Ἀγάτης καὶ Ναυτοπαιδα τοῦ Σουκοῦφ—τὸ Κουφιολάρο μετὰ τὸ Νεραϊδολολοῦδο.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Φαῖ-Διάβολο** (αἱ λύσεις δεκταὶ σ' ἐνέγραφα καθὼς καὶ τὸν φίλον σου· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.) **Φαληρικὸν Φλοίσβον** (πολὺ ἐγέλασα μετὰ τὸ τραγικὸν ὄνειρον τοῦ θείου σου.) **Παπαροῦγγαν τῶν Ἀγρῶν** (μόνον τρία κατώφλιον νάνακαλύψῃς; ἄ, σὲ βεβαίω ὅτι ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν ἔχει πολὺ περισσότερα.) **Βυζαντινὸ Ἀηδῶν** (φράγκον δὲν ὑπῆρξεν ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς σου· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.) **Πτερωτὸν Ὀνειρον** (λάβε καὶ τὰς ἰδικὰς μου εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλια σου· ἡ ἐπιστολὴ σου ὠραιότατη· τετραδίδον σου ἐλήφθη.) **Ἄρην** (ἡ ἱστορία τοῦ παπαγάλου γνωστὴ· κάποτε, νομίζω, τὴν ἐδημοσίευσας κ' ἐγὼ.) **Σηπλίωνα τὸν Ἀφρικανόν** (δὲν ἔχασες νομίζω, ποῦ μοῦ ἔγραφες καθαρὰ καὶ ὠραία, καὶ ἄς μὴν ἐπῆρες εὐσημα· ὄχι, ἡ «Μαργαρίτα Στέφαν» εἶνε χωριστὸς λ)σμός, καὶ ἂν θέλῃς νὰ ἐγγραφῆς, πρέπει νὰ στείλῃς χωριστὰ δύο δραχμάς.) **Εἰκοστὴν Πέμπτην Μαρτίου** (εὐχὴ διὰ τὴν εἰκονογραφημένην ἐπιστολήν.) **Πτερωτὴν Καρδιαν, Μέγαν Κωνσταντίνον** (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· τοῦ συμμαθητοῦ σου ἐκείνου δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη ἀνὰ σπάσης τὰ μούτρα· εἰμπορεῖς μετὰ τὴν λογικὴν ἀπὸ λόγια, — ἀφισέ τον.) **Σταυραστὸν** (κ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πολὺ, καὶ ἡ χαρὰ μου εἶνε νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά καὶ ἐβδομάδα.) **Ἀγνωστον Πόθον** (σὺ, βλέπω, ἄρχισες τὰ παράπονα πρὶν ἀρχίσης καλὰ-καλὰ τὴν ἀλληλογραφίαν· διότι αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ σου, εἰς τὴν ὁποίαν σοῦ ἀπαντῶ σήμερα, εἶνε ἡ δευτέρα· εἰς τὴν πρώτην σοῦ ἀπήνησα διὰ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ψευδωνύμου σου· ὥστε δὲν βλέπω νὰ ἔπαισα εἰς τίποτε.) **Ἐλαῖδα τοῦ Μέλλοντος** (σήμερον ἐγγίχων ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου.) **Ἑλληνικὸν Παιῖτα** (πολὺ ὠραία ἡ περιγραφή τῆς ἐξοικῆς ἐκδρομῆς.) **Δικηφόρον τῆς Νεολαίας**, (ἐγὼ δὲν θὰ τὸ ἀπέδωκα εἰς τὴν Σαρακοστήν· ὁ Θεὸς δὲν εἶνε τόσο κακός, διὰ νὰ μᾶς τιμωρῇ ἀνὰ τὴν γὰρ νὰ διασκεδάσωμεν ὀλίγον καὶ τὴν Σαρακοστήν· ἀρκεῖ τὰ ἄλλα μᾶς καθήκοντα· νὰ μὴ παραμελῶμεν καὶ προπάντων τὴν προσεχὴν καὶ τὴν ἐργασίαν.) **Μελαροφθαλμὸν Θυρεάτην** (σ' ἐνέγραφα· σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις.) **Ἐθνικὸν Λάβαρον** (ἔχει καλῶς.) **Ἀργυροτόξον Φοῖβον** (ὅλα ὠραία.) **Ριγολέττον** (ὄχι, δὲν ἔχεις δικαίωμα ἐπὶ τοῦ λαχέου.) **Ταχυδρομὸν τῆς Εἰρήνης** (ἐλήφθησαν.) **Μουσικακρόμορον** (ἔστειλα· Παιδικὸν Πνεῦμα γραμμένον εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει.) **Υπερήφανον Φοῖνικα** (ἔστειλα.) **Χρυσάλλίδα** (ἡ ὁποία σιγά-σιγά θάγοράσῃ ὄλους μου τοὺς τόμους καὶ θάποκτήσῃ οὕτω ἀβραϊαν συλλογὴν ἑλληνικῶν βιβλίων.) **Φλοίσβον τῆς Θαλάσσης** (καλὲ σὺ, βλέπω, εἶσαι φοβερός! μ' ἔκαμες καὶ τὸ λυπήθηκα τὸ καυμὲν παιδί.) **Μικρὸν Δόκιμον** (ὠραῖον τὸ ταξίδι σου.) **Μόσαρ** (εἰς τὸ προσεχές.) **Ἄγγελος τῆς Ἑλπίδος**, **Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης**, **Πολυθέλητρον Νεότητα**, **Ὀμιχλόδη Ψυχὴν** (τὸ πιστεύω, καὶ εὐχομαι πάντοτε αἱ περιστάσεις· νὰ εἶνε εὐνοϊκαί.) **Μικρὸν Σουλιώτην** (ἔστειλα· ἀγνοεῖς τὸν Ὀδηγόν, καὶ

δι' αὐτὸ μοῦ στέλλεις Ἀσκησιν πρὸς δημοσίευσιν.) **Δαφροστοφῆ Σημιαίαν** (ὠραῖαι αἱ ἐντύψεις σου.) **Ὀνειρον τῆς Πατρίδος** (ἔστειλα· ἡ καλλιγραφία σου ὠραιότατη.) **Θεὸν τῆς Νύκτος** (σοῦ ἐνέκρινον ἤδη αὐτό.) **Μαύρον Ἀετὸν** (καὶ σὺ δὲν ἐδιάδασες τὸν Ὀδηγόν· χωρὶς Ὀδηγόν δὲν εἰμπορεῖτε νὰ κάμῃτε βήμα· νὰ τὸ ξεῦρετε!) **Κυματοθραύστην τοῦ Ἑξείνου** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Μαρτίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Ἀπριλίου

Ἡ ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μᾶς εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φε. 1.]

182. Δεξίγριφος.

Ἄν ἐνοῦθῃ ἕνας θεὸς μετὰ ἓνα συγγραφέα, ὅθ' ἀκόμουν κ' οἱ δύο μαζὶ ἀρχαῖον βασιλεῖα. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοπτεροῦ Ὀνειροῦ.

183. Μεταγραμματισμός.

Ἄπλη πρόθεσις, ὦ λῦτα, ποῦ δὲν ἀγνοεῖ κανεὶς· Ἐνα γράμμα· ἂν τῆς ἀλλάξῃς, πρόσθεσε νὰ μὴν καῖς! Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Αἰμιλίου Παύλου.

184. Ἀναγραμματισμός.

Κάτι ποῦ δὲν ἔχει ρῶ—Τὸ κρατὶ θέλει νερό,— Ὅθ' τὸ ἀναγραμματισμὸν Καὶ βουδὸ θὰ σχηματισῶ. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐπεινοῦ τῆς Ἀγγλίας.

185. Πυραμοειδές.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν στρατηγόν.
* + * = Πρόθεσις.
* + * + * = Σύνδεσμος.
* * + * * = Ζῶον κερασοφόρον.
* * + * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
* * * + * * * = Κῆτος.
* * * + * * * = Ὁ Θεός.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐδμαίου.

186. Ἐπιγραφή.

Ν
ΣΑΙΣΝ
ΘΥΘΕΕΑΑ
ΤΗΡΤΙΝΑ
ΙΝΑΧΤΠΘΕΗΓΣ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης. Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Διακριθείσης Ἀρσακειάδος.

187-191. Μαγικὴ Νῆσος.

Τῆ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς νῆσου, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζεσθε ἄλλας τόσας λέξεις: **Μῆδεια**, **πληγὴ**, **βλάχος**, **Ἐλένη**, **ψευδῶς**. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

192. Φωνηεντόγριφος μετ' ἀκροστοιχίδος.

Τῆ παρεμβολῇ ἐνὸς φωνηεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, ὡσαυθόποτε φορές ἐπαναλαμβάνομένου, μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, σχηματίζεσθε πέντε λέξεις, τάρχηκα τῶν ὁποίων νάποτελοῦν πόλιν νῆσου τῆς Ἀμερικῆς: **ου-εμβ-ολ-μν-μνλ**. Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δροσολούστου Νυντὸς.

193. Διπλὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ πρώτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖαν ποιήτριαν, τὰ δὲ τρίτα θεάν: 1. Ἀπόστολος. 2. Μυθοποιός. 3. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4. Μυθοποιός. 5. Χρονικὴ Διάρρησις. Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μεγαλοκπεπὸς Φύσεως.

194. Ἑλλειπώσυμφωνον.

αααεε-ιαηε-εο-οοου-ωι

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σημιαίας τοῦ Φωτὸς.

195. Γρίφος.

Ἐμπρός, ὦ χήνα! **ΛΙΣ**
ΛΙΣ
ΛΙΣ
ΛΙΣ
ΛΙΣ
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὀδδενός.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου θ.

61. Γύψος (γύψ, ὄς.)—62. Σινδὼν-Σιδὼν Σιδων-χιών-χιτών.—68. Ἀσβεστός-σεβαστός.

64. ΔΑΝ (ΝΑ Δρέψω...)
ΑΡΑΨ (ΨΑΡΑ...)
ΝΑΘΑΝ (ΚΙΝΑ ΘΑΝάτωναται...)
ΨΑΡΑ (κΙΘΑΡΑ Ψάλλει...)
ΝΑΙ (ΙΑΝός...)

65. Χρόνον φείδου (Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχίζει ἀπὸ τὸ Χ καὶ τελειώνει εἰς τὸ διπλῶν του Υ, ἀφοῦ περιγράψῃ διὰ τοῦ σχηματῶσθε ἓνα σταυρὸν μετὰ διπλᾶς γραμμάς).—66-70. Διὰ τοῦ Η: **κρήνη**, **ἰλατῆς**, **μήτηρ**, **κνήμη**, **μνήμη**.—71-75. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΕΝ: **ἐνικός**, **στενός**, **Ἐλένη**, **Ἐνωῖ**, **μένω**.—76. ΣΙΚΕΑΙΑ (ΣΙτος, ΒουΚΕφαλος, κροτα-Λίας, δασείΑ.)—77. Τέλος καὶ τὸ Θεὸς **δόξα**.—78. **Ἄει τὰ πέρσαι βελτίω**. (Ἄ ἦτα-περὶ σὺ βελ-τί, ὦ.)—**Σημειώσεις**. Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 51 Ἀσκήσις, τῆς ὁποίας ἐδημοσιεύθη ἡ λύσις ὡς **Ἡσάις**-ἢ **Ἀσία**, καταργεῖται ὡς λανθασμένη· διότι ἐκ τοῦ ἀναγραμματισμοῦ περισσεύει ἐν σίγῃ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια εἰκονογραφημένα, μετὰ ἑλᾶς τὰς συνδρομητριάς καὶ τοὺς συνδρομητῆρας τῆς «Διαπλάσεως».—**Χαρίκλεια Α. Τροχάνη**, Ἀστρὸς (Κυνουρίας). (5'—37).

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν προτιμῶ καλλονάς.—**Antoine Hadjiapostolou**, poste-restante, Caire (Egypte). (5'—38)

Σύλλογος «Ἑλληνισμός».—Ἐξελέχθησαν: ἀντιπρόεδρος Ἥλιος Ἡλιόπουλος, σύμβουλος Ἰωάννης Νικολακόπουλος. (5'—39)

Ἐγκαρδίας συγχαίρομεν Ἐθνικὸν Ὀνειρον διὰ τρίτον βραβεῖον ἐν Δημοφιλοματι. Συνεφιλώθημεν μετὰ τὸν Φλοίσβον τῆς Θαλάσσης.—Σύλλογος «Ἑλληνισμός». (5'—40).

Ἐυχαριστοῦμαι σύλλογον «Νίκη» δι' εὐχὰς, εὐχόμεθα αὐτῷ ταῦτά.—Σύλλογος «Ἡώς». (5'—41)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πάσης χόρας. Γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόος.—**Naoum G. Papanoum**, Lycée Noukas, Salonique (Turquie). (5'—42)

εις τὸ μέλλον, νὰ ὀπισθοχωρῆ εἰς τοὺς περασμένους αἰῶνας ἢ νὰ προχωρῆ εἰς τοὺς ἐρχομένους, νὰ ζῆ κατὰ βούλησιν ἢ εἰς τὸ ἔτος 4,000 πρὸ Χριστοῦ, ποῦ ἐπέρασεν, ἢ εἰς τὸ ἔτος 4,000 μετὰ Χριστόν, ποῦ δὲν ἦλθε ἀκόμη!

Εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ τὸ ἐδιάβασα καὶ δὲν ἐνθυμοῦμαι καλὰ τὰς λεπτομερείας. Ἄλλως θὰ σὰς ἐδιδα εὐχαριστῶς τὴν «συνταγὴν» διὰ νὰ κατασκευάσετε καὶ σεῖς τὴν θαυμασίαν μηχανὴν τοῦ Οὐέλλς. Ἐνθυμοῦμαι μόνον ἀμυδρῶς ὅτι στηρίζεται εἰς κάποιαν ἀρχὴν ἐπιστημονικὴν. Καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς τὴν ἐξηγήσω, διὰ νὰ λάβετε μίαν ἰδέαν.

Μὲ τί βλέπομεν ἓνα πρᾶγμα; Μὲ τὰ μάτια μας βέβαια, καὶ μὲ τὸ φῶς βεβαίωτατα. Τὴν νύκτα π. χ. εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἄνανιά, ὅταν ὁ Ἡρασιὸς ἢ ὁ Νιαγάρας—αἱ δύο περιφημὲς λάμπες του—εἶνε σβυσμένοι, τὰ μάτια τοῦ ψυχογιοῦ μου δὲν ἀξίζουν τίποτε. Ἄλλὰ τὸ φῶς τρέχει εἰς τὸ διάστημα, μολοντί δὲ ἡ ταχύτης του εἶνε πολὺ μεγάλη,—αἱ φυσικοὶ τὴν ἔχουν ὑπολογισμένην ἀκριβεστάτα, —πάντα χρειάζεται καιρὸς ἕως νὰ φθάσῃ μία φωτεινὴ ἀκτίς ἀπὸ τὸ σημεῖον τῆς ἐκπομπῆς τῆς εἰς τὰ μάτια μας. Εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς μακροσμένου βουνοῦ ἀνάπτεται μία μεγάλη πυρὰ. Ἡμεῖς, ἀπὸ κάτω, δὲν θὰ τὴν ἰδοῦμεν ἀμέσως μὲν ἀναφθῆ ἀλλὰ θὰ περάσῃ κάποιον χρονικὸν διάστημα, ἓνα κλάσμα δευτερολέπτου, ὅσον ἀπαιτεῖται διὰ νὰ κατέλθῃ ἡ φωτεινὴ ἀκτίς ἀπὸ τὸ βουνὸν ἕως ἐκεῖ ποῦ εὐρισκόμεθα. Ἐπίσης καὶ ἀφοῦ σβύσῃ ἡ πυρὰ αὐτή, δὲν θὰ τὴν χάσωμεν ἀμέσως ἀπὸ τὰ μάτια μας ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθήσωμεν νὰ τὴν βλέπωμεν —καὶ ἄς ἐσθυσεν,—ἐφ' ὅσον ἡ φωτεινὴ ἀκτίς ὑπάρχει ἀκόμη εἰς τὸν δρόμον τῆς, ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μας.

Διὰ νὰ τὸ καταλάβετε αὐτὸ καλὰ, φαντασθῆτε ἀντὶ τοῦ φωτός, νερόν. Ὑποθέσατε δηλαδὴ, ὅτι εἰς τὸ βουνὸν ὑπάρχει μία βρύσις καὶ ἓνα μακρύτατος ὕδραγωγὸς σωλὴν ἀπὸ τὴν βρύσιν ἕως κάτω, ἔπου εὐρισκόμεθα ἡμεῖς. Ἐνας ἄνθρωπος, εἰς τὸ βουνόν, ἀνοίγει τὴν βρύσιν· τὸ νερὸν τρέχει ἀλλὰ ἡμεῖς δὲν θὰ τὸ ἰδοῦμεν βέβαια ἀμέσως· θὰ περάσῃ ὀλίγος καιρὸς, ἕως νὰ διατρέξῃ τὸν μακρὸν σωλῆνα καὶ νὰ ἤρχισῃ νὰ ἐκρέῃ ἐμπρὸς μας. Δὲν εἶν' ἔτσι; Μετ' ὀλίγον ὁ ἄνθρωπος κλείει τὴν βρύσιν. Τὸ νερὸν δὲν τρέχει πλέον ἀλλὰ ἡμεῖς, ἀπὸ κάτω, θὰ βλέπωμεν ἀκόμη νὰ τρέχῃ νερόν, ἕως νὰ ἐξαντληθῇ τὸ ὑπάρχον ἐντὸς τοῦ σωλῆνος. Τοῦτο ἀπαράλλακτα συμβαίνει καὶ μὲ τὸ φῶς, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι τὸ φῶς τρέχει ἀπειρῶς γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ νερόν.

Ὑπάρχουν ἀστέρες τὸσον πολὺ ἀπομακρυσμένοι ἀπὸ τὴν γῆν, ὥστε τὸ φῶς τους, διὰ νὰ φθάσῃ ἕως ἐδῶ—κάτω, χρειάζεται χιλιάδες χρόνια! Καὶ μαντεύετε τί περίεργον συμβαίνει μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀστέρας; Δὲν ἠξεύρομεν ἂν ὑπάρχουν πραγματικῶς ἢ ἂν ἐσθυσαν πρὸ πολλοῦ! Ὑποθέσατε π. χ. ὅτι τὸ φῶς ἐνὸς ἀστέρος κάμνει πεντακόσια χρόνια ἕως νὰ φθάσῃ εἰς τὴν γῆν. Ὑποθέσατε ἀκόμη ὅτι πρὸ διακοσίων ἐτῶν, ὁ ἀστὴρ αὐτὸς ἐσθυσεν, κατεστράφη, διελύθη. Δὲν θὰ ἐξακολουθοῦμεν νὰ τὸν βλέπωμεν, ὡς νὰ ὑπῆρχε, ἐπὶ τριακόσια χρόνια ἀκόμη; Καὶ ἂν εἴχαμεν ἐν ἰσχυρὸν τηλεσκόπιον, δὲν θὰ ἐδύπαμεν ἐκεῖ ἐπάνω πόλεις καὶ ἀνθρώπους ποῦ ἔπαυσαν νὰ ὑπάρχουν, καὶ σκηνὰς ποῦ διεδραματίσθησαν πρὸ δύο αἰῶνων;

Ἄλλὰ τὸ ἴδιον θὰ συμβαίῃ καὶ μὲ τὴν γῆν μας, διὰ τοὺς κατοίκους τοῦ ἀπομακρυσμένου ἐκείνου κόσμου. Ὑποθέσατε ὅτι αἱ φῶτειναι ἀκτίνες, αἱ ἀναχωροῦσαι ἀπὸ τὴν γῆν, φθάνουν εἰς ἓνα ἄστρον τοῦ ἀπείρου μετὰ 2,400 περίπου χρόνια. Ὑποθέσατε δὲ ὅτι ὑπάρχουν ὄντα μὲ ἰσχυροτάτους ὀφθαλμούς ἢ μὲ ἰσχυρότατα τηλεσκόπια εἰς τὸ ἄστρον ἐκεῖνο. Λοιπὸν, ὁ κάτοικος τοῦ ἄστρου, ὁ ὁποῖος θὰ διηθῆνε σήμερον τὸ τηλεσκόπιόν του πρὸς τὴν γῆν καὶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα, τί θὰ εἶδεν, νομίζετε; Τὰς ἐλλογικάς μας διαδηλώσεις; Τοὺς νέους Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας; Καθόλου! Θὰ εἶδεν, παιδιά μου, τὴν μάχην τοῦ Μαραθῶνος ἢ τὴν Ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνης!!

Τώρα φαντασθῆτε ἓνα ἄλλο· (θὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν φαντασίαν σας νὰ κάμῃ ἓνα πολὺ μεγάλο ἄλμα, ἀλλ' ἡ νεανικὴ φαντασία εἶνε ζωηρὰ καὶ ὑποθέτω ὅτι τὰ ἄλματα αὐτὰ δὲν τὴν τρομάζουν) φαντασθῆτε, λέγω, ὅτι ὁ κάτοικος ἐκεῖνος τοῦ μακροσμένου ἄστρου, μὲ μίαν ἰλιγγιώδη ταχύτητα, ἀπειρῶς ταχύτεραν τοῦ φωτός, κατορθώνει νὰ πετάξῃ αὐθημερόν ἀπὸ τὸ ἄστρον τοῦ εἰς τὴν γῆν. Νὰ πλησιάσῃ δηλαδὴ εἰς ἐκεῖνο ποῦ βλέπει... Ἐ, δὲν θὰ ἠμπορέσῃ τότε νὰ σφίξῃ τὸ χεῖρὶ τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Μιλτιάδου καὶ νὰ τοὺς συγχαρῆ διὰ τὴν νίκην κατὰ τῶν Περσῶν;

Ναί, θὰ πῆτε... Ἐγὼ λέγω ὅχι. Ἀδιάφορον! Κάτι τέτοιο ὅμως μηχανήμα ἐφευρὲ ὁ ἥρωας τοῦ Οὐέλλς καὶ κατῴρθονε νὰ βυθίζεται κατὰ βούλησιν εἰς τοὺς παρελθόντας καὶ τοὺς μέλλοντας αἰῶνας. Κατῴρθονε δηλαδὴ νὰ ὑποτάσῃ τὸν χρόνον, ὡς κύριος τῆς κινήσεως ἢ ὅποια τὸν μετρᾷ καὶ μᾶς δίδει τὴν αἰσθησίν του, τὸ δὲ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον νὰ τὰ κάμνῃ—διὰ τὸν ἑαυτὸν του μόνον,—παρόν.

Μὴ μοῦ ζητήσετε περισσοτέρας ἐξηγήσεις. Σὰς εἶπα ὅτι δὲν ἐνθυμοῦμαι. Καὶ ἂν δὲν ἐνόησατε καλὰ—καλὰ τί ἦτο αὐτὴ ἡ μηχανή, σὰς διαβεβαίω ὅτι κ' ἐγὼ δὲν ἐνόησα καλλίτερα... Ἀπεναντίας μάλιστα, ὅταν ἐδιάβαζα τὸ μυθιστόρημα, ἔλεγα ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε ὑπεραδύνατα, κ' ἐσκεπτόμην ὅτι ἂν ὀπισθόδρομε εἶνε λογικὸν νὰ φαντασθῆ κανεὶς ὅτι θὰ ἠμποροῦσε κατὰ τινὰ τρόπον νὰ ἰδῇ μακρόθεν τὸ παρελθὸν τῆς γῆς,—τὸ μέλλον ὅμως, ἐκεῖνο ποῦ δὲν ἔγινεν ἀκόμη, ἐκεῖνο ποῦ δὲν ἐξέπεμψεν ἀκόμη φωτεινὰς ἀκτίνας, πῶς νὰ τὸ ἰδῇ; μὰ πῶς;...

Καὶ ὅμως! ὁ Ἄνανιάς ἀνέλαβε νὰ μοῦ λύσῃ αὐτὴν τὴν ἀπορίαν.

—Ὅλα εἶνε δυνατὰ εἰς τὸν κόσμον, μοῦ ἔλεγε πρὸ τινῶν μηνῶν. Ὁ ἥρωας τοῦ Οὐέλλς ἐπενόησε μίαν μηχανήν, τὴν μυστικὸν τῆς ὁποίας ἐκράτησε διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ἐγὼ ἐπενόησα μίαν ἄλλην, καὶ ἐλπίζω, κυρία Διάπλασις, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ σὰς ἀποδείξω, ὅτι τὸ νὰ ζῆσῃ κανεὶς εἰς τὸ μέλλον δὲν εἶνε κανένας παραλογισμὸς.

Ἐγὼ ἐγέλασα.

—Μὴ γελᾶτε! Θὰ σὰς κάμω νὰ ζήσετε σεῖς ἢ ἴδια εἰς τὸ μέλλον. Ἐ, μετὰ πόσους αἰῶνας θέλετε νὰ ζήσετε; Μετὰ δύο, μετὰ τρεῖς, μετὰ πέντε;

—Μετὰ εἴκοσι! εἶπα διὰ νὰ ἀστείευθῶ.

—Πολὺ καλὰ! μετὰ εἴκοσι! ἀπεκρίθη σοβαρώτατος ὁ Ἄνανιάς, ὁ ὁποῖος τὸ ἐπῆρε τοῖς μετρητοῖς. Ἄλλὰ πρέπει νὰ μοῦ δώσετε καιρὸν διὰ νὰ κατασκευάσω τὴν μηχανήν μου.

—Πόσον θέλεις;

—Τέσσαρας ὡς πέντε μῆνας.

—Μάλιστα, νὰ τοὺς ἔχῃς.

—Σύμφωνοι!

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας,—εἶχα λησημονήσῃ ἐντελῶς αὐτὴν τὴν συνομιλίαν,—ὁ Ἄνανιάς μοῦ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ δώσῃ αὐτὸς τὴν ἐρώτησιν τῆς 21ης Κυριακῆς. Τοῦ τὴν παρεχώρησα προθύμως, διότι ἔχω ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ψυχογιόν μου,—καὶ μόνον ἀπὸ τὰς τυπογραφικὰς διορθώσεις ἔμεθα, ὅτι ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἦτο διατυπωμένη ὡς ἐξῆς:

«Πῶς φαντάζεσθε ὅτι θὰ εἶνε ὁ κόσμος μετὰ εἴκοσι ἀκόμη αἰῶνας, δηλαδὴ περὶ τὸ ἔτος 4,000 μετὰ Χριστόν;»

—Μπρὸς τὸν κατεργάρη! ἐσυλλογίσθηκα. Γυρεύει βοήθεια, γιὰ τὴν μηχανήν του, ἀπὸ τὰ παιδιά. Ἄφισέ τον νὰ ἰδοῦμε!

Ἐπέρασε καιρὸς. Ἐκτοτε δὲν ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῶ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Ἄνανιά. Μίαν ἡμέραν ὁ ψυχογιός μου μοῦ εἶπε:

—Ἐεύρετε, κυρία Διάπλασις, αὐτὴ τὴν Κυριακὴν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν κάμῃτε σεῖς. Δὲν εὐκαιρῶ νὰ σὰς βοηθῶ

εἰς τίποτε. Μόνη σας θὰ γράψετε τὴν κρίσιν, μόνη σας θὰ διαβάσετε τὰ γράμματα, μόνη σας θὰ τὰ κατατάξετε, μόνη σας θὰ βραβεύσετε μερικά, μόνη σας θὰ χαρτακώσετε τὰ ἄλλα...

—Καὶ πῶς αὐτὴ ἡ προθυμία, κύριε Ἄνανιά;...

—Μὰ ξεύρετε... (ἄρχισεν νὰ τὰ μασσᾷ ὁ ψυχογιός μου.)

Εἶμαι ἀπησχολημένος πολὺ... Μοῦ ἐδώσατε καὶ τὸν διαγωνισμὸν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν... Εἶνε καὶ ἡ Μάγικὴ Εἰκὼν... Ἐπειτα... ἔχω καὶ τὴν μηχανήν...

—Ποῖα μηχανή;

—Ἄ! τὸ ξεχάσατε κιόλα;... Ἐ, δὲν πειράζει! τόσο τὸ καλλίτερον...

—Καλὲ, τί καλλίτερον καὶ χειρότερον; γιὰ νὰ σοῦ πῶ, αὐτὰ δὲν τακοῦν. Νὰ καθῆσῃ νὰ διαβάσῃ τὰς ἀπαντήσεις καὶ νὰ κάμῃ τοὺς σωροὺς, ὅπως πάντα. Μακρὰ μόνον ἀπὸ Ἡρασιὸ καὶ Νιαγάρα!... τ' ἀκουσε;

—Τῆχουσα!

Καὶ τοῦτο εἶπὸν ὁ ψυχογιός μου... ἐπῆρε τὸ καπελλάκι του κ' ἐφυγε. Τὸ βράδυ δὲν τὸν εἶδα. Τὴν ἄλλην ἡμέραν οὔτε ἄρχισα νὰννησῶν...

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἔλαβα γράμμα του ἀπὸ τὸ Φάληρον. Μοῦ ἔγραψεν ὅτι κατέφυγεν εἰς τὴν ἑπαυλίαν τοῦ φίλου του Ἀζαρία καὶ ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ μείνῃ ἐκεῖ κανένα μῆνα, διὰ ν' ἀποτελειώσῃ... τὴν μηχανήν του!!

—Ἄ στὸ καλὸ! εἶπα δὲν εἶνε προκοπὴ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ψυχογιό. Μοῦ τὸν ἐτρέλλαναν τὰ παιδιὰ μ' αὐτὰ ποῦ τοῦ γράφουν κάθε μέρα ἐπειδὴ κάνει ἀλογοπαίγνια, νομίζει πῶς εἶνε εὐκολοὶ νὰ κάμῃ καὶ μηχανήν ὅς τον νὰ κουρευέται! Ἄς κутτάξω ἐγὼ τώρα τὴν Κυριακὴν μου, γιὰτὶ ἂν εἶνε νὰ περιμένω ὅποτε καπνίσῃ τοῦ κυρίου Ἄνανιά νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ Φάληρον, δὲν θὰ γίνῃ Κυριακὴ οὔτε φέτο οὔτε τοῦ χρόνου.

Καὶ χωρὶς νὰ τοῦ τηλεφωνήσω, ἢ νὰ τοῦ τηλεγραφήσω ἢ νὰ τοῦ γράψω οὔτε λέξι, ἐπῆρα τὰς ἀπαντήσεις τῆς Κυριακῆς ἐπάνω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ μὲ τὴν ἡσυχίαν μου ἀρχισα νὰ τὰς διαβάξω...

Ἦμουν κατενθουσιασμένη μὲ τὴν συντομίαν των καὶ τὴν καλλιγραφίαν των. Μπράβο, ἔλεγα, αὐτὴν τὴν φορὰν τὰ καλὰ μου τὰ παιδιὰ ἐσυλλογίσθησαν καὶ τὸν καιρὸν μου καὶ τὰ μάτια μου. Εὐτύχημα εἶνε ποῦ λείπει ὁ Ἄνανιάς καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος ἐπεισοδίου καὶ καταστροφῆς. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἦταν κρίμα νὰ λείψῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ὄρατον σωρὸν ἔστω καὶ μία μόνον ἐπιστολή.

Κ' ἐδιάβαζα...

Εἶχα σκοπὸν νὰ διακόψω τὸ ἀπόγευμα. Ἄλλ' ἡ ἀνάγνωσις μὲ παρέσυρε καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐξακολουθήσω ἕως τὸ βράδυ. Ἐπειτα, μαγευμένη ἀκόμη περισσότερο, ἀπεφάσισα νὰ διαβάσω καὶ τὴν νύκτα... Ὅταν ἐτελείωσα τὸν σωρὸν, ἦτο πλέον ἀργά... Ἐλαλοῦσαν οἱ πετεινοί, ἐπλησίαζε νὰ ξημερώσῃ... Τότε ἐσθυσα τὸ φῶς κ' ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ...

Τὸ πρῶτ',—δηλαδὴ, νὰ λέρω τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἦτο καὶ πολὺ πρῶτ',—ἄμα ἐσηκώθηκα καὶ ἀνοίξα τὸ παράθυρόν μου, παρουσιάσθη εἰς τὰ μάτια μου κάτι τι ἐκπληκτικόν. Τόσον πολὺ ἐκπληκτικόν, ὥστε ἀναγκάσθηκα νὰ τσιμπηθῶ μὲ μίαν καρφίτσαν, διὰ νὰ πεισθῶ ὅτι εἶμαι ἐξυπνη.

Ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου, τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ ὑψηλόν, τὸ ὑψηλότερον ὅλης τῆς γειτονεῖας, φαίνεται ἡ Ἀκρόπολις, τὸ Ἀστεροσκοπεῖον, ὁ λόφος τοῦ Φιλοπάππου, τὸ Θησεῖον κτλ. Ὅλ' αὐτὰ τώρα ἦσαν σκεπασμένα ἀπὸ θάλασσαν! Δὲν ἐφαίνετο παρά μόνον ἡ Ἀκρόπολις μὲ τὸν Παρθενῶνα! Καὶ εἰς τὰς ὄχθας αὐτῆς τῆς θαλάσσης, αὐτοῦ τοῦ Σαρωνικοῦ, ὁ

ὁποῖος δὲν εἰξεύρω μὲ τί θαῦμα εἶχε προχωρήσῃ τόσον, ὑπῆρχε μία πόλις νέα, μεγάλη, θαυμασία, μὲ ὠραῖα καὶ ὑψηλὰ παλάτια, μὲ πλατεῖς δρόμους, μὲ λαμπρὰ πάρκα, —μία πόλις γεμάτη ζῶν καὶ κινήσιν, ὅπως εἶνε σήμερον αἱ ἀμερικανικαὶ μεγαλοπόλεις, ἀλλ' ἀκόμη... ἀμερικανικώτερα. Ἦταν αἱ Ἀθήναι; Βεβαίωτατα! δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ εἰς ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου Παρθενῶν... Ἐπειτα καὶ ὁ Ὑμηττὸς εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ὁ Λυκαβητὸς ἐπίσης, μολοντί αὐτὸς ἦτο κάπως μεταμορφωμένος... Ναί, αἱ Ἀθήναι... ἀλλὰ πῶς ἔγιναν ἔτσι!

Ἀπορούσα κ' ἐκύτταξα... Ὁ θόρυβος τῆς μεγαλοπόλεως ἐφθάνεν ἀπὸ κάτω δυνατῶς. Ἄραγε οἱ ἄνθρωποι ἦσαν οἱ ἴδιοι ἢ μετεβλήθησαν καὶ αὐτοί; Παρατηρῶ τὸν ἑαυτὸν μου μὲ φόβον... ὄχι, ἦμουν ἐγὼ ἡ ἴδια, ἡ Διάπλασις. Γύρω μου ὅμως ὅλα εἶχαν ἀλλάξῃ. Τὸ σπῆτι μου εἶχε γίνῃ παλατάκι. Τὸ ἔβλεπα ἀπέξω, τὸ ἔβλεπα ἀπὸ μέσα καὶ μόλις τὸ ἀνεγνώριζα. Τί μάρμαρα, τί μπαλκόνια, τί σάλες, τί ἡλεκτρικά, τί τηλέφωνα, τί φωνόγραφοι, λογιῶν-λογιῶν μηχανισμοί, ποῦ οὔτε τοὺς ἐφантаζόμην. Περιέρχομαι τὸ παλάτι μου... Μὰ ἦτο λοιπὸν δικό μου; Βεβαίωτατα, διότι παντοῦ μὲ χρυσα γράμματα ἦτο χαρραγμένον τὸνομά μου. Νὰ καὶ ὁ Ἄνανιάς, καὶ αἱ ἀδελφαί, καὶ ἡ Πίσσα...

Ἦσαν εἰς τὰς θέσεις των καὶ ἔκαμαν τὴν ἐργασίαν των ἡσυχά-ἡσυχά, χωρὶς καμμίαν ἐκπλήξιν, ὡς νὰ εὐρίσκοντο εἰς αὐτὸ τὸ περιβάλλον ἀπὸ χρόνιαν. Τὸ ὕψος των αὐτὸ μού ἔκοψε κάθε θάρρος νὰ τοὺς ἀνακωνώσω τὰς ἰδικὰς μου ἐκπλήξεις. Δὲν ἐβάσταξα ὅμως νὰ μὴν εἰπῶ τοῦ Ἄνανιά:

—Καλῶς ἦλθες!

—Ἀπὸ ποῦ; μήπως ἔλειπα; ἀπεκρίθη ὁ ψυχογιός.

—Μὰ δὲν ἦσουν στὸ Φάληρον;

Ἐσήκωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, καὶ μ' ἐκύτταξε μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀπορίαν τοῦ κόσμου.

—Ποῖο Φάληρον, μοῦ λέγει· καὶ ὑπάρχει πᾶς Φάληρον;

—Ἀστείευσαι; τοῦ λέγω δὲν ἔλειπες εἰς τὸ Φάληρον πέντε μέρες; Δὲν μάφισες μόνη νὰ κάμω τὴν Εἰκοστὴν Πρῶτην Κυριακὴν;

—Τὴν Εἰκοστὴν Πρῶτην Κυριακὴν!! Ἄλλοίμονο, κυρία Διάπλασις, δὲν ἐξυπνήσατε σήμερον καλὰ! Ἐγὼ τώρα ἐτοιμάζω τὴν 6,025ην Κυριακὴν καὶ σεῖς μοῦ μιλάτε διὰ τὴν 21ην;

Καὶ ἔξαφνα, ὡς κάτι νὰ ἐνθυμῆθῃ:

—Ἄ, ξέρω, ἡ κυρία Διάπλασις λέγει δι' ἓνα ἐπεισοδιὸν ποῦ μᾶς συνέβη πρὸ 2,000 ἐτῶν, ἂν δὲν ἀπατώμαι, στὰ 1906...

Ἐγέλασα καὶ ἐσώπασα διὰ νὰ μὴ με πάρουν ὡς τρελλήν.

Καί,—τί νὰ κάμω!—προσεπάθησα νὰ συμμορφωθῶ.

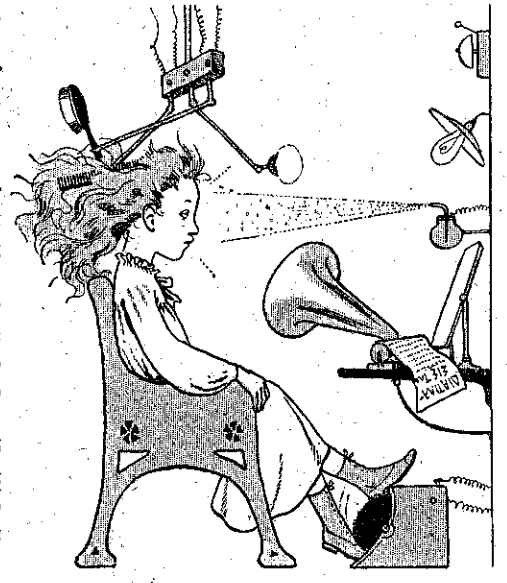
—Καλὰ, καλὰ, εἶπα ἀστείευθηκα... Ἐλα, Μάρθα μου, νὰ ζῆς, φέρε μου τὸ γάλα.

—Πῶς εἶπατε, κυρία; ἐξαφνίσθηκε ἡ Μάρθα.

—Τὸ γάλα μου, εἶπα μὲ ἀδιαφορίαν.

Ἡ Μάρθα καὶ αἱ ἀδελφαί τοῦ Ἄνανιά ἐκυττάχθησαν μὲ ἀπορίαν. Τὸ βλέμμα των ἐσήμαινε: «Δὲν εἶνε καλὰ ἡ καί-μένη...»

Νὰ σωπάσω πάλι; Ἄλλὰ ποῦ ἐπεινοῦσα;...

«Ἡ Ἐλπίς ἔκαμνε τὴν τουαλέτταν τῆς...» (Σ. 124).

— Πώς πεινώ! είπα.
 — Μά δεν επήρατε το χάπι σας, κυρία Διάπλασις; με ηρώτησεν η Άγάπη.
 — Επρέπε να κάμω ότι τα ξέρω όλα:
 — Ά, ναι, το χάπι μου! Το εξέχασα... Άγάπη μου, δόσε μου το, σε παρακαλώ.

Η Άγάπη έσηκώθη με προθυμίαν, έφαξεν εις την τσέπην μου και προς μεγάλην μου έκπληξιν έβγαλεν ένα κουτάκι. Το άνοιξε; επήρε από μέσα ένα χάπι και μου το έβαλεν εις το στόμα μου.

— Βαριέσθε, βλέπω, σήμερα και να φάτε! μου είπε μειδιώσα.

Να φάγω; Αυτό λοιπόν ήτο το φαγητό μου; Αυτό το χάπι που έλωσεν εις το στόμα μου και το εκατάπια χωρίς νερόν;... Εγύτταξα με τρόπον το κουτάκι. Εις το σκέπασμα υπήρχεν ή εξής έπιγραφή: «Τελεία τροφή συγκεντρωμένη». Και με φίλα γράμματα ή οδηγία: «Όποτε πεινάτε, παίρνετε ένα χάπι. Δύο έως τρία την ημέραν δι' ένα άνθρωπον άρκουν.»

— Έκαμα τον σταυρόν μου.
 — Βλέπω ότι ή κυρία εξέχασε σήμερα να κάμη την προσευχή της, είπεν ή κυρία Μάρθα.

— Ναι, είπα, το εξέχασα.
 — Φαίνεται ότι δεν θα φορήτε το σύρμα σας.
 — Το σύρ... βέβαια... το... το σύρμα μου! έτραύλισα. Το άφισα στο κρεβάτι... Μά δεν πειράζει, τώρα που θα πάω έπάνω, το φορώ.

— Μά βέβαια να το φορέσετε, γιατί μπορεί να ξεχάσετε και άλλα πράγματα.

— Άλήθεια όμως, τί θαυμάσια εφεύρεσις και αυτή! είπε τότε ο Άνανίας. Ένα συρματάκι τόσο δά, να το δένγης στο κεφάλι σου και να μην ξεχνάς τίποτα!

— Ναι, είδες; είπα (έξακολουθούσα, βλέπετε, να κάμνω ότι τα ξέρω όλα.)

Παρητήρησα τότε με προσοχήν τους σπιτικούς μου και είδα πραγματικώς ότι όλοι εφορούσαν έν ανάδημα από λεπτόν σύρμα. Αύτην την φορά όμως έφυλάχθηκα να μη σταυροκοπηθώ. Και διά νάλλάξω όμιλίαν:

— Έ, πώς πάει το φύλλο μας; ηρώτησα κοντεύει να τυπωθί;

— Να τυπωθί; ! άνεπραξεν ο Άνανίας. Έλα, Χριστέ! χίλια χρόνια έχω νάκούσω αυτή τή φράσι... από τον καιρό δηλαδή που τυπώσαμε το φύλλο...

Δέν έκρατήθηκα:
 — Μά τώρα τί το κάνουμε;... Δέ φορώ το σύρμα και εξέχασα... τή λέξι.

— Το φανογραφοϋμε, κυρία! είπε με προθυμίαν ή μικρά Κική.

Μου ήρχετο σάν ασφυξία...

— Ούφ! είπα! κάτι έπαθα σήμερα! δεν είμαι καλά! πώς ήθελα να βρω λίγο ξέω!

— Ένα ταξιδάκι ως την Νέαν Υόρκην θα σας ώφελοϋσε πολύ, μου είπε τότε ο Άνανίας. Δεν πηγαίνετε λιγάκι; Το όβουζιον φεύγει στάς έννέα! κάθισθε εκεί δυό-τρεις ώρες, και με το όβουζιον των δώδεκα γυρίζετε...

— Βέβαια, είπα! με το όβουζιον! αυτό είναι το καλλίτερο!

«Όλίγον έλειψε να λιποθυμήσω από τον τρόμον μου...» (Σελ. 125, στ. α')

από χθές το είχα στο νου μου... Άς πάω λοιπόν να έτοιμα σβώ για την Άμερική.

Κ' έκαμα ν' αναβώ εις το δωμάτιόν μου. Άλλά επρόλαβεν ή Κική και μου άνοιξε την θύραν ενός δωματίου έκεί δίπλα.

— Εξέχασατε ακόμη και το δωμάτιον της τουαλέττας;
 — Ά, παρντόν!...

Εμβήκα. Την ώρα εκείνη ή Έλπις έκαμνε την τουαλέτταν της. Άνοιξα τα μάτια μου τόσα, διότι αυτό που είδα, και πρό πάντων αυτό που άκουσα, δύσκολα περιγράφεται. Η Έλπις εκάθητο εμπρός εις τον καθρέπτην, υπηρετουμένη από δέκα...μηχανάς. Μηχανή την εκτένιζε, μηχανή την έπλενε, μηχανή την άρωματίζε, μηχανή της έγυάλιζε τα παπούτσια. Τίποτε δεν έκαμνε με το χέρι της. Και διά να μή χάνη τον καιρόν της, εδιάβαζε το τελευταίον φύλλον της Διαπλάσεως. Και ξεύρετε πώς; Νά, το είχεν έφαρμωσμένο εις ένα φωνόγραφον και...το άκουε. Την στιγμή εκείνη εδιάβαζε ή άκουε (όπως θέλετε) την Άθηναϊκή Έπιστολήν του κ. Φαίδωνος. Και άνεγνώρισα την φωνήν του συνεργάτου μου, ο όποιος διηγείτο ένα ταξείδι του εις τον Άρην!

Διεδέχθην την Έλπίδα εις εκείνην την θέσιν, έκαμα έπισης αυτομάτως την τουαλέτταν μου, ήκουσα το υπόλοιπον του φύλλου μου, και χωρίς ναποχαιρέτησιν κανένα, έφυγα από το σπίτι, όχι διά ταξείδι εις την Άμερική, αλλά διά ταξείδι μέσα εις τας Άθήνας, τας όποιας δεν έγνώριζα περισσότερο... Και άφού τίπο θαυμάσια είδα μέσα εις το σπίτι μου, έφανταζόμην πόσα θα έβλεπα εις άλλεκληρον πόλιν!

— Η μάλλον δεν έφανταζόμην τίποτε... Περιέριγμαι μόνον εις και φόβον. Άρχισα να φοβούμαι μήπως έχασα ήδη ή μήπως θα έχανα μετ' όλιγον το λογικόν...

Ευτυχώς συνέβη κάτι που μ' ένεθάρρυνε και μ' έγχαρτίωσε. Μελις έβγήκα εις τον δρόμον, έν σωρό φίλοι μου και φίλαι μου με υπεδέχθησαν. Άλλ' αυτοί δεν είχαν το ύφος του σπιτικού μου! Αυτοί το ήξευραν ότι εγώ δεν ήξευρα τίποτε από τα θαυμάσια που μ' επερίμεναν, και προσεφέρθησαν να μου τα δείξουν, να με οδηγήσουν, να με χειραγωγήσουν, τελοσπάντων να με ξεναγήσουν. Διότι τί άλλο ήμουν παρά μία ξένη μέσα εις την νέαν και άγνωστον αυτήν πόλιν, και άνομαζέτο Άθήναι, και άς είχα εκεί το σπίτι μου, — ένα σπίτι όμως που δεν ήξευρα που πέφτει ούτε το δωματίον της τουαλέττας!...

Έκει κοντά ήτο μία πλατεία. Και επί της πλατείας έν λαμπρό καλάτι, που ένόμισα ότι ήτο το βασιλικόν.

— Ά μπά! μου είπεν ο Τυδεύς. Δεν βλέπετε άπέναντί την έπιγραφή; «Κλινική προς ανάστασιν νεκρών»... Άπέναντά υπάρχει και έν «Άνθρωποποιεϊόν».

Και ο Τυδεύς μου εξήγησεν ότι με την έντελή σχεδόν εξαφάνισιν των άσθενειών, σπανίως άπέθνησκαν άνθρωποι, άλλ' άν επάθαινε κανείς και αυτό, τον έστελναν εις την Κλινικήν και... έθεραπεύετο. Επίσης μου εξήγησεν ότι πολ-

λοι άνθρωποι που έβλέπαμεν εις τον δρόμον, δεν ήσαν γεννημένοι από μητέρα, αλλά κατασκευασμένοι εις το ειδικόν εκείνο κατάστημα που έφημιζετο διά τους τελείους ανθρώπους του!

Νά και ή Ίδιότροπος Σανθούλα. Ό,τι είχεν επιστρέψη από ένα ταξείδι διά του έναερίου σιδηροδρόμου μέχρι... της Σελήνης.

— Τεράστια πράγματα, Διάπλασις μου, μου λέγει. Κυκλών θαυμάτων που εις την εποχήν μας θα μάς έφαινοντο έξω φρενών... Άνθρωποι να πετούν, άλλοι να περιπατούν επί των υδάτων, τηλεγραφική συγκοινωνία με τους πλανήτας, σιδηροδρομική συγκοινωνία με την Σελήνην!... Μην τα ρωτάτε!

Ευτυχώς μου άπαντούν χωρίς να έρωτώ. Ο δέ Μάρτυς της Έλευθερίας μου έφιστά την προσοχήν μου εις μίαν τοιχοκολλημένην ειδοποίησιν, ή όποία έλεγε τα εξής: «Σήμερον εις τας 3 μ.μ. άναχωρεί το Άερόστατον Άσταυρή κατ' εϋθείαν διά την Σελήνην. Μοναδική ευκαιρία διά τους έπιθυμούντας να παραστώσιν εις την στέφιν του Αυτοκράτορος των Δύο Σφαιρών». Ο Μάρτυς της Έλευθερίας μου εξήγει ότι ο Άρης και ή Σελήνη έχουν κοινόν Αυτοκράτορα, ο όποιος θά έστέφεται σήμερον. Μου δείχνει ακόμη ένα άνθρωπον, ο όποιος ήτο 258 έτών, και μου όμιλει διά την «Μακροβιοτήτην» που κάμνει τους ανθρώπους Μαθουσαλάς, διά την «Γιγαντήτην» που κάμνει τους νάνους γίγαντας, και διά την «Ευμορφινήν» που κάμνει τους διαβόλους άγγέλους...

Δέν είχαμεν τελειώση ακόμη την όμιλίαν μας, όταν ήρχισε να μου φωνάζη ή Έραυή Έσπερά:

— Πώ, πώ, Διαπλασοϋλα μου, τί γίνεται! τί κίνησις, τί κόσμος διαφορετικός, τί σπίτια άλλιοιώτικα, τί δρόμοι...

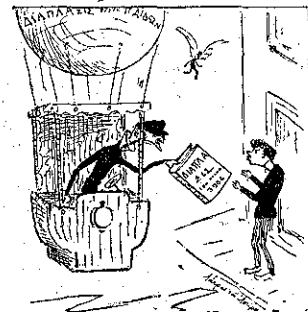
— Καλά, αυτά τά βλέπω, δεν ξερείς κανένα καινούργιο;

— Νά, μου λέγει, τώρα έρχομαι από το παραδοξότερον έστιατόριον του κόσμου!

— Μά... τρώγουν τώρα τίποτε άλλο από χάπια; έρωτώ.

— Πώς όχι; οι λαίμαργοι έξακολουθούν να τρώγουν φαγητά και γλυκίσματα. Έπήγα λοιπόν εις το έστιατόριον, διότι έπεινούσα και τα χάπια μου είχαν τελειώση. Κάνω να νοίξω την θύραν, άλλ' ο του θαύματος, ή θύρα άνοίγει μόνη της. Βλέπω ένα τραπέζι άδειο, καθίζω εκεί, κτυπώ, ξανακτυπώ, κανείς δεν παρουσιάζεται. Έξαφνα βλέπω τον κατόλογόν των φαγητών εμπρός στα μάτια μου. Πώς ήλθε έτσι μόνος του, άγνωστον! Τον διαβάζω, εκλέγω με τον νουν μου μόνον, —διότι δεν ήτο κανείς να του είπώ,— και βλέπω μετ' όλιγον τά φαγητά που ήθελα, να έρχωνται μόνα τους! Έπειδή έπεινούσα πολύ, άφισα κατά μέρος τας έκπληξεις μου, αλλά πώς να μην έκπλαγώ πάλιν όταν είδα εξαφνα το πηρόνι νάνεδοκατεβαίνη μόνο του από το πιάτο στο στόμα μου και από το στόμα μου στο πιάτο; Έτσι τρώγω και σηκώνομαι να φύγω—δηλαδή να το σκάσω κανόνι κ' εγώ άφού δεν παρουσιάζεται κανείς διά να πληρώσω. Πηγαίνω προς την θύραν, άλλ' ή θύρα δεν άνοίγει με κανένα τρόπο. Γυρίζω όπως και βλέπω έπάνω στο τραπέζι τον λογαριασμόν! Πληρώνω—και τώρα ή θύρα άνοίγει μόνη της. Είναι να μη χάση κανείς τον νουν του;

— Αυτά δεν είναι τίποτε! επρόλαβε τότε ο Νοητός Ηλιος. Έγώ εκτύπησα πρό όλίγου ένα κουδοϋνί, 'ς ένα ιδιωτικόν Λύκειον, και ξεύρετε τί ειδους θυρωρός μου έπαρουσιάσθη; Ένας λέων! Όλίγον έλειψε να λιποθυμήσω από

«Ένας Άνανίδης δι' άερόστατου...» (Σελ. 125)

τον τρόπον μου. Συνήλθα όμως άμα ήκουσα τον λέοντα να μου όμιλή ανθρώπινα με την μεγαλειότεραν ευγένειαν και να με βεβαιώνη ότι είναι πρόθυμος να μου δώση κάθε πληροφορίαν. Δεν ήξευρα ότι εδώ εις τας Άθήνας έχουν εξημερώση και εξαθρωπίση ακόμη και τα θηρία.

— Παληά δουλειά! είπε τότε ο Δάττης του Άπειρου. Διά τας Άθήνας ειμφορεί να είναι πρωτοφανής! άλλα εις άλλα μέρη του κόσμου, τα ζώα όμιλούν, ένδύονται και συμπεριφέρονται ως άνθρωποι... πρό πολλού!

Και «πρό πολλού» κίλα!...

Παρακάτω συνήτησα το Κρυστάλλινον Σπήλαιον, το όποιον η έβεβαιώσεν, ότι ή οικία του είναι κτισμένη επάνω... εις τροχούς και σύρεται με ηλεκτρισμόν! μου εξέφρασε δε και την μεγάλην χαράν του διότι έπαυσαν οι πόλεμοι και κατηγήθη ή πτωχεία, ώστε όλοι οι άνθρωποι τώρα ζοϋν πραγματικώς ως ευτυχισμένοι άδελφοί.

— Μάλιστα! βασιλεύει παγκόσμιος ειρήνη! προσέθεσεν ο Έυφορίων! οι άνθρωποι όλοι είναι αγαθοί και άνεπτυγμένοι, και έγκλημάτα δεν γίνονται ποτέ.

— Τί καλά!

— Το ξεύρετε, κυρία Διάπλασις, ότι Έλλην επεπόησε το μέσον της συγκοινωνίας με τα άστρα; μου λέγει τότε το Ηρωϊκόν Άρκάδι. Ά! είμαι πολύ υπερήφανος δι' αυτό! Μάθετε δε ακόμη ότι διανύω το 195ον έτος της ηλικίας μου. Έν τούτοις βλέπετε τί ζωηρόν και άκμαϊόν... παιδί που είμαι!

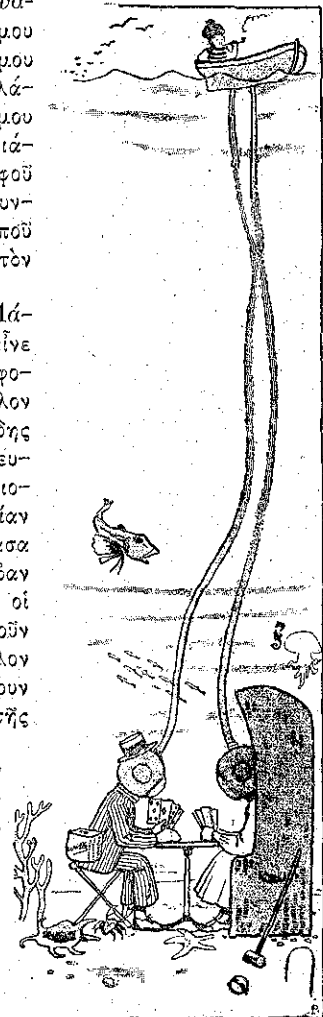
Προχωρώ. Το Φλοισβίζον Ρυάκιον μου δίδει την άγνωστον μου πληροφορίαν, ότι το γραφεϊόν μου όνομαζέται «Μέγαρον Διαπλάσεως» και ότι το φύλλον μου έχει τόσας σελίδας, ώστε όμοιάζει με βιβλίον. Και φυσικά, άφού έχω, λέγει, έν εκατομμύριον συνδρομητών προς 50 δραχμάς, που μάς κάμνει 50 εκατομμύρια τον χρόνον!

Έπί τή ευκαιρία αυτή ο Δάττης του Άπειρου, ο όποιος είναι ταμείον άνεξαντήλητον πληροφοριών, προσθέτει ότι το φύλλον μου το διανέμει ένας Άνανίδης δι' άεροστάτου, και ότι το τελευταίον περιείχε την Έξακισχιλιοστήν τήσην Κυριακήν, την όποιαν έγραψε... ή Πίσσα, βραβεύσασα και όλα τα σοφά ζώα, που έλαβαν μέρος εις αυτήν (φυσικά! άφού οι λέοντες είναι θυρωροί και όμιλούν σάν άνθρωποι, καθόλου δύσκολον τά λεονταρόπουλα να λαμβάνουν μέρος εις τους Διαγωνισμούς της Διαπλάσεως!)

Ο Ένθουσιώδης Έλλην με οδηγεί εις ένα κατάστημα όπου πωλούν λάμπες. Μένω έκπληκτος, διότι άν και ήμέρα, όλες αυτές αι λάμπες ήσαν άναμμένες.

— Διατί; έρωτώ.

— Διά τον άπλοϋστατον λόγον ότι δεν σβύνουν ποτέ, μου άπαντά ο Ένθουσιώδης Έλλην. Είναι καμωμένες, ξεύρετε, με ράδιον...

«Φαντασθήτε ότι έπαιζαν και χαρτιά...» (Σελ. 126, στ. 4.)

Νά και κάτι άλλο πού δεν τ'ήξευρα : Είς τόν τελευταίον μου ποιητικόν Διαγωνισμόν έδωσα ως βραβεΐον έν έναέριον αυτόκίνητον, τ'όποϊον μάλιστα έπ'ηρεν ο Αϊθ'ρ. Και αύτην τήν πληροφορίαν, μαζί με πολλές άλλας, μου τήν δίδει ή Αηδών τής Εορήςμου.

Παρακάτω συναντώ τ'ο Δαιμονισμένο Τριαντάφυλλο. Κρατεί δέσμην ολόκληρον έφημερίδων, περιοδικών, ταχυδρομικών δελταρίων, φωτογραφιών κτλ.

— "Αν τ'ο εύρετε, από πού είνε όλα αυτά ;

— "Από τήν Σαχάραν, στοιχηματίζω, πού θά έγινε κράτος... ή από τόν Νότιον Πόλον...

— Καθόλου ! είνε από τόν "Αρην ! Φαντασθήτε ότι έχω Αλληλογραφίαν και άνταλλάσσω Δελτάριά με κατοίκους του "Αρεως ! Αλλά τί είνε αυτό έμπρός εις τ'α θαύματα πού κάμουν οι πνευματισταί ; Κατήγησε να συνομιλούν ζωντανοί με πεθαμένους, όπως τώρα εγώ με σ'ας.

— Με τούς παληούς πεθαμένους βέβαια, είπα ! διότι τούς νεωτέρους τούς ανασταίνει ή Κλινική.

Η Δαιμονιστερής Σημαία μου τ'α έπεθεβαίωσεν όλ' αυτά, προσέθεσε δε ότι είδε πλοία να ταξιδεύουν κάτω από τήν επιφάνειαν τής θαλάσσης, και ανθρώπους να ζούν εις τόν βυθόν του ωκεανού, όπως και εις τήν ξηράν.

— Καθόλου παράδοξον ! είπε τότε ή Εξέδρα του Φαλήρου. Έσχάτως υπανδρεύθη μία φίλη μου' ε, λοιπόν, τ'ο ταξείδι του γάμου της τ'ο έκαμεν εις τόν βυθόν τής θαλάσσης, όπου έπέρασε ολόκληρον μήνα, ανάμεσα σε ψάρια και σε κοράλια. Οι νεόνυμφοι είχαν πάρη όλα τ'α μέτρα τους να περνούν εκεί κάτω εύτυχισμένοι, χωρίς να τούς λείπη τίποτε, και προπάντων ο αέρας. Φαντασθήτε ότι έπαιζαν και χαρτιά !...

— "Ας είνε ! μου είπεν ή Ναυτοπούλα του Μεσολογγίου τ'ο μεγαλείτερον θαύμα του 40ου αιώνα, — τί υποβρύχια, και τί αερόστατα και τί ραδια και τί κολοκύθια ! — είνε ότι βραβεύομαι κ' εγώ εις μίαν Κυριακήν' πράγμα πού τ'ο κληγώ από τόν 20ον αιώνα και τώρα μόλις και μετά βίας τ'ο κατορθώνω...

— Πάλι καλά !

Η συνάντησίς μου με τ'ο "Υπερ Πατρίδος δεν μ' έμαθε τίποτε νεώτερον. Ο φίλος μου αυτός μου επανέλαβε τ'α ίδια, με τήν διαφοράν ότι εις τ'ο τέλος επρόσθεσε :

— Έν τούτοις άπορώ πώς υπάρχουν υστερ' από τ'ους αιώνας ! Οι άστρονόμοι του παρελθόντος χιλιάκις επροφήτευσαν τήν καταστροφήν τής Γης από σύγκρουσιν με κανένα μέγαν κομήτην. Αλλά να πού αυτό δεν έγινε ακόμη... και φαίνεται ότι δεν θά γίνη ποτέ.

Ο Αειδέυς, χωρίς λέξιν, ηρκέσθη να μου δείξη τ'ο σπίτι του. Ήτο κατασκευασμένο κατά τ'ο υπόδειγμα, πού είχα δώση κάποτε εγώ. Τ'ο θυμάσθε βέβαια... ένα σπίτι σαν αερόστατον, ώστε να έμπορη να ταξιδεύη εις τόν άέρα.

Ο Ονειροπόλος τής Δόξης μου διηγείται ότι πρό ολίγου τόν έβαλαν εις συγκοινωνίαν με τ'ο θέατρον τής Νέας Υόρκης, όπου παριστάνετο έν παλαιόν δράμα « Η ανάκτησις τής Πόλεως υπό τών Έλλήνων... » Τ'α είδεν όλα, ήκουσε δε και τ'α χειροκροτήματα τών θεατών. Η θαυμασία μηχανή, ή οποία τ'α επέτρεψε να παρευρεθ' εις παράστασιν τ'όν μακρυνού θεάτρον, ονομάζεται τηλεφωνόγραφον !

Ο "Υμνος τής Ελευθερίας με οδηγεί εις τ'α Λουτρά. Έξωθεν του κυρίου αναγινώσκειται ή έπιγραφή : « Λουτρά επαναφέροντα τήν Νεότητα ». Είς τήν μίαν πτέρυγα : « Ανδρών ». Είς τήν άλλην : « Γυναικών ». Έστάθημεν εκεί

έξω αρκετήν ώραν, και είδαμεν γέρους και γριάς να εισέρχωνται από ένα μέρος, και νέους και νέας να εξέρχωνται από άλλο. Είνε περιττόν να σ'ας είπω ότι ήσαν οι ίδιοι άνθρωποι οι όποιοι εξανάνειωναν ! "Α, χωρίς άλλο, είπα με τόν νουν μου, θά στείλω και τήν κυρά-Μάρθα, δια να γλυτώσω από τ'ες γεροντοπαραξενείες.

Τ'ο πλέον ένδιαφέρον απ' όσα μου έδειξεν ο Δικέφαλος "Αετός ήτο μία πρόσκλησις εις γεύμα, διατυπωμένη ούτω : λ-τ-βρδ-γμ. Δηλαδή : "Ελα τ'ο βράδυ γεύμα.

— Τώρα έτοι συνεννοούμεθα, μου είπε εις τήν γραφήν τ'α φωνήεντα κατηγορήθησαν. και δια να διαβάση κανείς, πρέπει να λύση φωνηεντόλιπον !

Μου εξήγησε δε και πώς γράφουν δια τών άκτινων Χ, αλλά δυστυχώς έλησμονήσα τήν συνταγήν.

Ο "Ενδοξος Ζωγράφος μου έδειξε μίαν έπιστολήν ενός κατοίκου... τής Αφροδίτης ! Και πλήρης χαράς μ' επληροφόρησεν ότι ένας φίλος του του έτηλεφώνησεν από τόν "Αρην ότι θά υπάγη δια του υποβρυχίου σιδηροδρόμου να επισκεφθ' τήν θείαν του εις τόν Νότιον Πόλον, (του "Αρεως βέβαια !)

Πλησίον του ανθρωποποιείου, ή Κυρία Σκαρφάλοστρα μου έδειξε έν "Ανθοποιείον. Τ'α άνθη του ήσαν ωραιότατα κ' ευωδίαζαν απαράλλακτα όπως τ'α φυσικά. Δεν είξέρω μάλιστα μήπως είχαν και τήν ιδιότητα να μαραίνωνται !...

Η "Απτερος Νίκη επήστησε τήν προσοχήν μου εις δύο παιδιά πτεροφόρα, τ'α όποια επετούσαν άνωθεν τής γαφύρας του "Ιησού. Έκρατούντο από τ'α χέρια και τ'α είδα μία στιγμή να βγάλουν τ'α καπέλλα τους και να χαιρετήσουν τ'ας "Αθήνας, σαν να έφευγαν δια ταξείδι μακρυνό.

— Βέβαια, μου είπεν ή "Απτερος Νίκη' είνε φίλοι μου και τ'ο ξεύρω : φεύγουν για τ'ο Παρίσι. Τί να σου π'ω ! Τ'ο ταξείδι με τ'α φτερά, είνε τ'ο καλλίτερον απ' όλα !

Και τούς έσχεδιάσεν εκεί εκ του προχείρου και μου έδωσε τήν εικόνα να τήν δημοσιεύσω.

— Τ'ο σπουδαιότερον είνε, μου είπεν έπειτα ή Δούμισσα τών Σαλώνων, ότι τ'α σχολεία καταργούνται... Μία σοφή γυναίκα έφευρε φάρμακον, δια τ'ο όποϊου άκόπως άπακτώνται όλαί αι γνώσεις και παράγονται σοφοί, επιστήμονες, ποιηταί κτλ.

Μ' όλα τ'α θαύματα πού έδλεπα έμπρός μου, όμολογώ, ότι αυτό δεν τ'ο έπίστευσα, και ακόμη δυσκολεύομαι να τ'ο πιστεύσω. Ίσως πλέον πιστευτόν είνε αυτό πού μου είπεν ή Εύτυχής "Εμπνευσις, δηλαδή ότι οι φακοί τών μέγαν και τελείων τηλεσκοπίων κατασκευάζονται τώρα από ρευστοποιημένους αδάμαντας.

Ο Θεός τής Αγάπης μ' έκαμε ν' ανατριχιάσω μ' έν επεισόδιον πού συνέβη κάποτε εις τ'ο σπίτι μου, (χωρίς να τ'ο ξεύρω.) Αλλοίμονον τί θά επαθαίναμε εις τήν έκρηξιν εκείνην του αερίου τής αεροστατοεικίας μας, αν δεν υπήρχαν τ'α σωσταέρια, αι αυτόματα πτέρυγες !... Δεν θυμάμαι, βλέπετε, από τήν ιστορίαν παρά άκρες μέσες. "Ε, μ'α είχα κ' όλα ζαλισθ' !...

"Αλλ' ή πληροφορία του Ποιητού του Παρισίου μ' έξελάλισε... "Από αυτόν έμαθα, ότι επειδή ο ήλιος άρχισε να ψυχραίνεται και να μή ζεσταίνη τόσο, οι άνθρωποι έξελκούννησαν τήν γήν και τήν επλησίασαν εις τόν ήλιον' προς έπίμετρον τήν έτρύπησαν και τήν έκαμαν να σπρηφογυρίη άργότερα ! !

Ο Μάγος τής Ανατολής μου περιγράφει τ'ο θαυμάσιον

"Εκρατούντο από τ'α χέρια και τ'α είδα... (Σελ. 126.)

αεροκίνητόν του. Τ'ο "Αφροστεφανωμένο Κūμα με βεβαίονε ότι όλοι οι άνθρωποι τής γης έγιναν χριστιανοί και ζούν υπό ένα ποιμένα, τόν Χριστόν.—Τ'ο Κύκνειον "Ασμα με διασκεδάζει με τ'ο εξάισιον πανόραμά του.—Ο Ταχυδρόμος τής Ειρήνης με πληροφορεί ότι υπάρχει γέφυρα μεταξύ "Αθηνών και... Σελήνης.—Ο Βενιαμίν ο Δέσβιος, διαφωνών προς κάποιον προλαλήσαντα, ισχυρίζεται ότι κυκλοφορώ εις δύο εκατομμύρια αντίτυπα, και ότι, με όλα τ'α φάρμακα και τ'α μέσα, υπάρχουν ακόμη άμελείς μαθηταί πού γράφουν τήν "Ιστορίαν... εις τ'α μαυινέτια των. (Μα δεν έχουν άδικον ! πώς θά μάθουν απέξω "Ιστορίαν τ'όσων αιώνων !)—Ο Φλοῦστος τής Θαλάσσης μου εξήγηε τόν τρόπον τής συγκοινωνίας με τήν Σελήνην, (με τ'ο δούζιον πού μου έλεγε πριν και ο "Αναίας.)—Ο Πτερωτός "Αγγελιαφόρος μου ιστορεί τήν «αεροναυτικήν έστρατείαν» του εις τήν Σελήνην (έκαμε να φθάση εκεί επάνω ένα μήνα, με αερόστατον, από τήν Χαλκίδα' ναύλος πρώτης θέσεως δρ. 50, δευτέρας 30, τρίτης 20—αν αγαπάτε !)—Τέλος ή Πέτρα Σκανδάλου επήστησε τήν προσοχήν μου εις δύο παιδιά—ένα αγόρι και ένα κορίτσι,—τ'α όποια επηδούσαν τόσον ύψηλά, ώστε ένόμιζες ότι πετούν. Τ'ο περιεργον είνε ότι δεν έφορούσαν πτερά, αλλά κάτι υποδήματα ιδιαίτερα.

Είνε τ'α αναπηδητικά λεγόμενα πέδιλα, μου εξήγησεν ή Πέτρα Σκανδάλου. Τους βλέπετε ; Είνε φυσιοδίφαι. Μαζεύουν έντομα και φυτά, τ'α όποια μελετούν... Εκείνος είνε 1200 έτών και εκείνη 800. Αλλά φαίνονται σαν παιδιά, επειδή πηγαίνουν κάθε μέρα εις τ'α Λουτρά τής Νεότητος, και τ'ο κυριώτερον, επειδή αναπνέουν πάντοτε καθαρόν άέρα.

Τ'α ίδια επάνω—κάτω, χωρίς να προσθήσουν τίποτε άγνωστον εις τ'α μέχρι τούδε γνωστά μου, επανέλαβαν και οι εξής φίλοι μου, τούς όποιους συνήνησα κατά τήν περιπλάνησιν μου ανά τ'ας "Αθήνας του 40ου Αιώνα : Αθρα του Βερμίου, Πτερωτή Καρδιά, Αλώπηξ τής Μυτιλήνης, Μελαγροπόδι "Ελληνοπούλο, Αναίσθητος Καρδιά, Πολυθέλητος Νεότης, Σήμα τής Διαπλάσεως, "Ελληνόπαις, Αιθέριον Πλάσμα, Αεριοκύμαντος Αιγιαλός, "Ωραία "Ελλάς, Μικρός Κεφαλήν, Παπαρούνα τών "Αγρών, Ποντίας Αθρα, Πάρις Χατζηπέτρον κτλ.

Από όλας αυτ'ας τ'ας διηγήσεις, τ'ας ανακοινώσεις, τ'ας περιγραφάς, τ'ας πληροφορίας και προπάντων τ'α θαύματα, είχα έννοήση αρκετά καλά πώς ήτο ο κόσμος και αι "Αθηναί τής εποχής εκείνης. Αλλά δια να λάβω ακόμη καλλιτέραν ιδέαν, ο Μέλλων Διαπλωμάτης, ένω ευγενέστατα με συνάδευε να έπιστρέψω εις τ'ο σπίτι, μου έκαμε τήν επομείνην διήγησιν :

«—Εκοιμώμουν ήσυχα τόν απογευματινό μου ύπνον, όταν κάτι τι σαν κουμπουριά άντήχησε στ' αυτιά μου και με τίναξε έως εκεί πάνω' ανοίγω τ'α μάτια μου και βλέπω στ'ο πλάι μου τόν Κυνηγόν τής Σταρήθρας : —"Ε ! Διαπλωμάτη, μου λέει, ακόμα κοιμάσαι ; σήκω να πάμε να πάρωμε τ'ο τσάι μας στήν "Ωραϊαν "Ελληίδα πού ήλθε να μ'ας καλέση έτσι απρόοπτως. Allons, en route !—Έδω είνε ο τιμονιέρης του σπιτιού σου ; —Ναι, αλλά στάσου να ντυθώ μία στιγμή.

—Ντύνεσαι στ'ο δρόμο.—Φωνάζω 'ς τόν πηδαλιούχο μου : βάλε τήν πλώρη τών κεραμιδιών μας κατά τ'α έναέρια παλάτια τής "Ωραϊας "Ελληίδος και... γρήγορα ! Φουί, φουί... φουστ, φουστ, μπούμ ! Εκκινούμε. Πάω στήν κάμαρά μου, όταν άκουω να παίζουν ένα πιάνο : Πλησιάζω στ'ο παράθυρο' βλέπω τήν Μιράντα και τόν "Αριελ μαζί με τούς συγκατοίκους των μακαρίως ιπταμένους εις τ'ο άπειρον. Τι κάνετε ; ρωτώ.—Καλά' τώρα μαθαίνουμε τ'ο "Σολό για τ'ο παίζωμε στήν "Ωραϊαν "Ελληίδα.—Μπράβο' εκεί πάω κι' εγώ...—Να σε λίγο ένα ευμορφο "Ελβετικό σπιτάκι με τ'ο Αιθέριο Πλάσμα μέσα.—Bien le bonsoir.—Bonsoir, bonsoir... comment va papa... et maman... et Coco?... merci, merci... au revoir.—Au plaisir... Να κι' ο Αϊθ'ρ με δλη τή γειτονιά του, καθώς και τ'ο "Υπερ Πατρίδος με τ'ους συγγενείς του, και τ'ο σύλλογό του, άλλος με τ'ο έναέριο αυτοκίνητό του άλλος, με τ'ο πετούμενον άμάξι του...—Τώρα πού είμεθα πολλοί, πηραχάινουμε ; —Μπ'α ! γιατί όχι. Βάλτε φόρα : μπούμ, μπούμ, μπούμ, φουστ...—"Ωχ, ωχ, να σ'ας πάρη ο διάβολος, με τρακάρατε, μασκαράδες, τί τρέχετε έτσι ; —Ποίος μ'ας διαβολοστέλγει ; —Ο "Ποσειδών τής Μήλου, ο όποιος δοκιμάζει αν μία βάρκα δικής του κατασκευής επλεε εις τ'ο άπειρον.—Καλά να πάθης, τ'ο φωνάζουν όλοι, τί τρέχεις ; έτσι μέσα έδω, σαν να ήσουν τούλάχιστον Λάτσης του "Απείρου ; "Ελα μαζί μας.—"Ως τόσο προχωρούσαμε ολόγυνα. Πότε εγώ μπρός, πότε εκείνοι πίσω, θά θέλαμε ακόμα μίλια ως 31, για να φθάσωμε εις τ'α ούρανια παλάτια τής "Ωραϊας "Ελληίδος... "Ανεβαίνω στ'ο άλογό μου για διασκεδάσι, και σου σπαρώνω άμέσως τήν τάραντα μου εις ιπποδρόμιον. Ο Κυνηγός φυσικά... κυνηγάει. Μπ'ω ! άκούω,

EIKONES BRABEYΘENTON EIS TOYΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Includes a portrait of a woman and text about the Diaplasia competition.

—Ντύνεσαι στ'ο δρόμο.—Φωνάζω 'ς τόν πηδαλιούχο μου : βάλε τήν πλώρη τών κεραμιδιών μας κατά τ'α έναέρια παλάτια τής "Ωραϊας "Ελληίδος και... γρήγορα ! Φουί, φουί... φουστ, φουστ, μπούμ ! Εκκινούμε. Πάω στήν κάμαρά μου, όταν άκουω να παίζουν ένα πιάνο : Πλησιάζω στ'ο παράθυρο' βλέπω τήν Μιράντα και τόν "Αριελ μαζί με τούς συγκατοίκους των μακαρίως ιπταμένους εις τ'ο άπειρον. Τι κάνετε ; ρωτώ.—Καλά' τώρα μαθαίνουμε τ'ο "Σολό για τ'ο παίζωμε στήν "Ωραϊαν "Ελληίδα.—Μπράβο' εκεί πάω κι' εγώ...—Να σε λίγο ένα ευμορφο "Ελβετικό σπιτάκι με τ'ο Αιθέριο Πλάσμα μέσα.—Bien le bonsoir.—Bonsoir, bonsoir... comment va papa... et maman... et Coco?... merci, merci... au revoir.—Au plaisir... Να κι' ο Αϊθ'ρ με δλη τή γειτονιά του, καθώς και τ'ο "Υπερ Πατρίδος με τ'ους συγγενείς του, και τ'ο σύλλογό του, άλλος με τ'ο έναέριο αυτοκίνητό του άλλος, με τ'ο πετούμενον άμάξι του...—Τώρα πού είμεθα πολλοί, πηραχάινουμε ; —Μπ'α ! γιατί όχι. Βάλτε φόρα : μπούμ, μπούμ, μπούμ, φουστ...—"Ωχ, ωχ, να σ'ας πάρη ο διάβολος, με τρακάρατε, μασκαράδες, τί τρέχετε έτσι ; —Ποίος μ'ας διαβολοστέλγει ; —Ο "Ποσειδών τής Μήλου, ο όποιος δοκιμάζει αν μία βάρκα δικής του κατασκευής επλεε εις τ'ο άπειρον.—Καλά να πάθης, τ'ο φωνάζουν όλοι, τί τρέχεις ; έτσι μέσα έδω, σαν να ήσουν τούλάχιστον Λάτσης του "Απείρου ; "Ελα μαζί μας.—"Ως τόσο προχωρούσαμε ολόγυνα. Πότε εγώ μπρός, πότε εκείνοι πίσω, θά θέλαμε ακόμα μίλια ως 31, για να φθάσωμε εις τ'α ούρανια παλάτια τής "Ωραϊας "Ελληίδος... "Ανεβαίνω στ'ο άλογό μου για διασκεδάσι, και σου σπαρώνω άμέσως τήν τάραντα μου εις ιπποδρόμιον. Ο Κυνηγός φυσικά... κυνηγάει. Μπ'ω ! άκούω,

τρομάζει τ'ο άλογό μου, — σταματώ.—"Ε ! τί σκότωσες ; —"Ωχ, τί έκανα, μου απαντά οδυρόμενος ο τής Σταρήθρας Κυνηγός, εκτύπησα άσχημα μία Πτερωτή Καρδιά τήν π'ηρα για μπεκάτσα ! "Ε ! τί να γίνη, παρηγορήσου τώρα... Φράπ ! τί είνε ; μήν ανησυχήτε' μόνον ένας ογκώδης αερόβλιθος, σταλμένος με πολλή χάρι από τόν Δικηρόρον τής Νεολαίας, για να μου π'η ότι με προσέφερε. Μπ'α, κορίτσι μου ! π'ηγες να με σκοτώσης !...—Τ'ο παράρτημα του "Ερμού, ή Διαπλάσις και τ'ο α' βραβεΐον τής 21 Κυριακής ! —Τρέξε πάρ ! —Δεν προφθάω ο' να είπω, και ιδού με εγώ στ'ο σπίτι τής "Ωραϊας "Ελληίδος, πρώτος ! Μ'ας υποδέχονται στήν πόρτα...—Ορίστε μέσα, δρίστε, να πάρετε τ'ο tchai σας...—Καλέ μην πειράζεσθε, είπα... Αλλά βλέπω ότι εφθάσαμε σπίτι σας, κυρία Διαπλάσις. Λοιπόν χαιρέτε, σ'ας προσκυνώ.

—Στ'ο καλό. Ευχαριστώ πολύ δια τήν καλή συντροφιά και τήν ωραία διήγησι !

—Ντύνεσαι στ'ο δρόμο.—Φωνάζω 'ς τόν πηδαλιούχο μου : βάλε τήν πλώρη τών κεραμιδιών μας κατά τ'α έναέρια παλάτια τής "Ωραϊας "Ελληίδος και... γρήγορα ! Φουί, φουί... φουστ, φουστ, μπούμ ! Εκκινούμε. Πάω στήν κάμαρά μου, όταν άκουω να παίζουν ένα πιάνο : Πλησιάζω στ'ο παράθυρο' βλέπω τήν Μιράντα και τόν "Αριελ μαζί με τούς συγκατοίκους των μακαρίως ιπταμένους εις τ'ο άπειρον. Τι κάνετε ; ρωτώ.—Καλά' τώρα μαθαίνουμε τ'ο "Σολό για τ'ο παίζωμε στήν "Ωραϊαν "Ελληίδα.—Μπράβο' εκεί πάω κι' εγώ...—Να σε λίγο ένα ευμορφο "Ελβετικό σπιτάκι με τ'ο Αιθέριο Πλάσμα μέσα.—Bien le bonsoir.—Bonsoir, bonsoir... comment va papa... et maman... et Coco?... merci, merci... au revoir.—Au plaisir... Να κι' ο Αϊθ'ρ με δλη τή γειτονιά του, καθώς και τ'ο "Υπερ Πατρίδος με τ'ους συγγενείς του, και τ'ο σύλλογό του, άλλος με τ'ο έναέριο αυτοκίνητό του άλλος, με τ'ο πετούμενον άμάξι του...—Τώρα πού είμεθα πολλοί, πηραχάινουμε ; —Μπ'α ! γιατί όχι. Βάλτε φόρα : μπούμ, μπούμ, μπούμ, φουστ...—"Ωχ, ωχ, να σ'ας πάρη ο διάβολος, με τρακάρατε, μασκαράδες, τί τρέχετε έτσι ; —Ποίος μ'ας διαβολοστέλγει ; —Ο "Ποσειδών τής Μήλου, ο όποιος δοκιμάζει αν μία βάρκα δικής του κατασκευής επλεε εις τ'ο άπειρον.—Καλά να πάθης, τ'ο φωνάζουν όλοι, τί τρέχεις ; έτσι μέσα έδω, σαν να ήσουν τούλάχιστον Λάτσης του "Απείρου ; "Ελα μαζί μας.—"Ως τόσο προχωρούσαμε ολόγυνα. Πότε εγώ μπρός, πότε εκείνοι πίσω, θά θέλαμε ακόμα μίλια ως 31, για να φθάσωμε εις τ'α ούρανια παλάτια τής "Ωραϊας "Ελληίδος... "Ανεβαίνω στ'ο άλογό μου για διασκεδάσι, και σου σπαρώνω άμέσως τήν τάραντα μου εις ιπποδρόμιον. Ο Κυνηγός φυσικά... κυνηγάει. Μπ'ω ! άκούω,

—Ντύνεσαι στ'ο δρόμο.—Φωνάζω 'ς τόν πηδαλιούχο μου : βάλε τήν πλώρη τών κεραμιδιών μας κατά τ'α έναέρια παλάτια τής "Ωραϊας "Ελληίδος και... γρήγορα ! Φουί, φουί... φουστ, φουστ, μπούμ ! Εκκινούμε. Πάω στήν κάμαρά μου, όταν άκουω να παίζουν ένα πιάνο : Πλησιάζω στ'ο παράθυρο' βλέπω τήν Μιράντα και τόν "Αριελ μαζί με τούς συγκατοίκους των μακαρίως ιπταμένους εις τ'ο άπειρον. Τι κάνετε ; ρωτώ.—Καλά' τώρα μαθαίνουμε τ'ο "Σολό για τ'ο παίζωμε στήν "Ωραϊαν "Ελληίδα.—Μπράβο' εκεί πάω κι' εγώ...—Να σε λίγο ένα ευμορφο "Ελβετικό σπιτάκι με τ'ο Αιθέριο Πλάσμα μέσα.—Bien le bonsoir.—Bonsoir, bonsoir... comment va papa... et maman... et Coco?... merci, merci... au revoir.—Au plaisir... Να κι' ο Αϊθ'ρ με δλη τή γειτονιά του, καθώς και τ'ο "Υπερ Πατρίδος με τ'ους συγγενείς του, και τ'ο σύλλογό του, άλλος με τ'ο έναέριο αυτοκίνητό του άλλος, με τ'ο πετούμενον άμάξι του...—Τώρα πού είμεθα πολλοί, πηραχάινουμε ; —Μπ'α ! γιατί όχι. Βάλτε φόρα : μπούμ, μπούμ, μπούμ, φουστ...—"Ωχ, ωχ, να σ'ας πάρη ο διάβολος, με τρακάρατε, μασκαράδες, τί τρέχετε έτσι ; —Ποίος μ'ας διαβολοστέλγει ; —Ο "Ποσειδών τής Μήλου, ο όποιος δοκιμάζει αν μία βάρκα δικής του κατασκευής επλεε εις τ'ο άπειρον.—Καλά να πάθης, τ'ο φωνάζουν όλοι, τί τρέχεις ; έτσι μέσα έδω, σαν να ήσουν τούλάχιστον Λάτσης του "Απείρου ; "Ελα μαζί μας.—"Ως τόσο προχωρούσαμε ολόγυνα. Πότε εγώ μπρός, πότε εκείνοι πίσω, θά θέλαμε ακόμα μίλια ως 31, για να φθάσωμε εις τ'α ούρανια παλάτια τής "Ωραϊας "Ελληίδος... "Ανεβαίνω στ'ο άλογό μου για διασκεδάσι, και σου σπαρώνω άμέσως τήν τάραντα μου εις ιπποδρόμιον. Ο Κυνηγός φυσικά... κυνηγάει. Μπ'ω ! άκούω,

...Τὰ κατόπι δὲν τὰ ἐνθυμούμαι καλά. Ποῖος μὲ ἀνοίξει ὅταν ἐκτύπησα τὴν θύραν; Ποῖους εἶδα; τί εἶπα; πῶς ἀνέβηκα; Τὸ μόνον ποῦ ἐνθυμούμαι εἶνε ὅτι εὐρέθηκα πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ποῦ εἶχα πρὶν καταβῶ,—δηλαδὴ εἰς τὸ παρὰθυρον. Καὶ ἐβλεπα τὰς Ἀθήνας...

Ἀλλὰ πρᾶγμα παράξενον! Οὐτὲ θάλασσα περιεκύκλωνε τὴν Ἀκρόπολιν, οὐτὲ πολυώροφα μέγαρα ἐστόλιζαν τὴν πόλιν, οὐτὲ ὑπῆρχε τίποτε νέον καὶ παράδοξον ἀπ' ὅσα εἶχα ἰδῆ πρὶν... Αἱ Ἀθηναίαι ἦσαν αἱ Ἀθηναίαι ποῦ ἤξευρα καὶ ποῦ ἐβλεπα πάντα. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον, τὸ Θησεῖον, τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου, εἰς τὰς θέσεις τῶν καὶ οἱ ἴδιοι στενοὶ δρόμοι, καὶ τὰ ἴδια μέτρια σπίτια τῆς γειτονιάς μου...

Ἡ μαγεία ἐλύθη. Τώρα δὲν εἶχα ἀνάγκην νὰ τσιμπηθῶ μόνη μου διὰ νὰ ἰδῶ ἂν εἶμαι ἐξυπνη... Καὶ ἰδοὺ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμφανίζεται εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἡ κυρὰ-Μάρθα νὰ μ' ἐρωτήσῃ ἂν θέλω τὸ γάλα μου καὶ νὰ μοῦ δώσῃ μίαν ἐπιστολὴν «κατεπεύγουσαν»...

Τὴν παρατηρῶ εἰς τὸ κεφάλι δὲν ἐφορούσε κανένα σύρμα. Ἐκατάλαβα γι' αὐτὸ τὰ εἶχε ξεχάσῃ ὅλα.

— Πήγαινε νὰ φορέσῃς τὸ σύρμα σου, τῆς λέγω, γιὰ νὰ θυμηθῆς ὅτι πρὸ πολλοῦ ἐπῆρα τὸ χάπι μου καὶ ἐπιλησίζεις μεσημέρι.

Κινέζικα νὰ τῆς ὠμιλοῦσα, ἡ ἀγαθὴ οἰκονόμος μου δὲν θὰ ἐννοοῦσε περισσότερα! Ἐγούργλωσε τὰ μάτια τῆς καὶ μ' ἐκύτταξε ἄφωνη.

— Ἐλα, τῆς λέγω, μὴ χάσῃς καὶ δὸς μου τὸ γράμμα. Νὰ ἰδοῦμε, εἶνε ἄρα γε κρυπτογραφικὸν ἢ φωνογραφημένον;

Ἄμα ἤκουσε καὶ αὐτὰ, ἡ Μάρθα ἐξῆλθε δρομαία, διὰ νὰ κράξῃ βέβαια τὸν ἰατρὸν.

Ἐν τούτοις ἐγὼ ἀνοίξα τὸ γράμμα μου. Ἦτο ἀπὸ τὸ Φάληρον, ἀπὸ τὸν Ἀνανίαν, καὶ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Κυρία Διάπλασις.

Ἐἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ μηχανή μου ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Ἡ Ἀγάπη ποῦ ἤλθε ἐδῶ χθές, μ' ἐπληροφόρησε ὅτι διαβάσετε ὁλοένα τὰς ἀπαντήσεις τῆς 21ης Κυριακῆς. Ἐ, δὲν ἐζήσατε λοιπὸν δι' ὀλίγας ὥρας εἰς τὸν 40ῶν αἰῶνα;

Αἱ ἐπιστολαὶ τῶν φίλων μας δὲν ὄσες μετέφεραν ὡς διὰ μαγείας εἰς τὸ ἀπάτατον αὐτὸ παρελθόν; Αὐτὸ ἤθελα μὲ τὴν ἐρώτησίν μου καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ μηχανή μου. Τώρα νὰ γράψετε τὴν κρίσιν, ποῦ θὰ εἶνε πολὺ πλέον περιέργη καὶ ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Οὐέλλς.

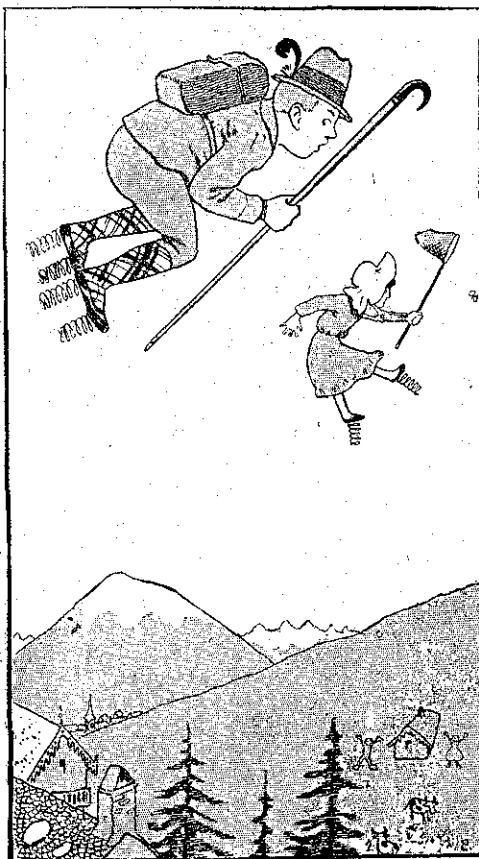
Ἀνανίας.»

Τὸν κατεργάρη!... Αὐτὸ λοιπὸν ἦτο!...

Ἐκραξα ἀμέσως τὴν Μάρθαν, νὰ τὴν διαβεβαιώσω ὅτι προτῆτερα ἀστείεύθηκα καὶ νὰ τὴν κηθουχάσω. Ἐπειτα ἐπῆρα τὸ γάλα μου,—ἦτο πρῶτ',—καὶ ἐπειδὴ ἔμεναν ἀκόμη κάτι ἀπαντήσεις, ἐκάθησα νὰ τὰς διαβάσω.

Κίνδυνον νέας παραισθήσεως δὲν διέτρεχα κανένα ἀπὸ αὐτάς. Διότι εἶνε ἄλλου εἶδους.

Ἡ Κόρη τῆς Ἐξοχῆς π. χ. ἀπαντᾷ ὅτι μετὰ 40 αἰῶνας ὁ κόσμος θὰ εἶνε... ἢ καλλίτερος ἢ χειρότερος ἀπὸ σήμερα.

«Κάτι ὑποδύματα ἰδιαιτέρα...» (Σελ. 127.)

Ὁ Μικρὸς Λέσβιος: «ἄμε ρώτα ἔ' ἔλα πῆς μου.» — Ἡ Μεγαλοπρεπὴς Φύσις ἰσχυρίζεται ἐπίσης ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ εἰξεύρωμεν. — Ὁ Ἀμίμητος Γελοιοποιὸς τέσσαρα πράγματα ξεύρει θετικῶς: 1^{ον} ὅτι θὰ ἔχῃ ἀποθάνῃ 2^{ον} ὅτι ὁ Ἀνανίας θὰ εἶνε στάλκτῃ 3^{ον} ὅτι ὁ Φαίδων θὰ εὐρίσκειται εἰς τὰς οὐρανίους μονάς, καὶ 4^{ον} ὅτι μόνον ἐγὼ θὰ ζῶ καὶ θὰ λέγω Θεὸς χωρὲς τοὺς! — Ἡ Σημαία τοῦ Φωτός «Ματαίως θὰ ζητήσῃ ὁ προφήτης τοῦ παρόντος νὰ διαγνώσῃ καὶ τὰ μετὰ δέκαετία μόνον συμβησόμενα, διότι οὐδὲν θὰ κατορθώσῃ, παρὰ νὰ μεταβληθῇ εἰς Προκρούστην, ὁ ὁποῖος ἀπέκοπτε τὰ ἐξέχοντα μέλη τῶν ἐπὶ τῆς κλίνης του θυμάτων». — Ὁ Ἀποικὸς Κερκυραῖος, μετὰ σειράν συλλογισμῶν, συμπεραίνει ὅτι ὁ κόσμος μετὰ 2,000 ἔτη θὰ εἶνε ἡ ἀπάνταστος καὶ ἀνεκδιήγητος εἰς θαύματα ἐπιστημονικά, ἢ τελείως ἐκμηδενισμένος. — Τὸ Ὀνειρον Παρθένου, ὁ Κυματαθραύστης τοῦ Ἐδξείνου, ὁ Κωνσταντῖνος II. Ζούρας, τὸ Νεραϊδολοῦλοδο, καὶ ἄλλοι πλῆθος, φαντάζονται ὅτι ἔως τότε θὰ ἔχῃ ἐπέλθῃ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου καὶ ἡ δευτέρα Παρουσία, ὡστε νὰ ζῶμεν εἰς τὸν Παράδεισον... ἢ εἰς τὴν Κόλασιν. Τὸ αὐτὸ φρονεῖ καὶ ὁ Αἰθῆς, ὁ ὁποῖος φαίνεται μάλιστα ὅτι τὸ ἐπιθυμεῖ. Ἴδου καὶ ἡ ἔμμετρος ἀπάντησις του:

Γιατί νὰ βασανίζομε τὸ νοῦ, νὰ τυρανοῦμε ἀδίκῃ τῇ σκέψι; Ὡς τὸτ' ἔνας κομῆτης τοῦδουνοῦ Ἐσθρῶ πῶς θὰ μᾶς ἔχῃ ξεμπερδέψῃ.

Θὰ λείψῃ κάθε πίκρα καὶ πληγὴ, θὰ λείψουν τὰ βάσανα καὶ οἱ πόνοι ἔτσι καὶ μετὰ γλυτώνου ἀπ' τῆ γῆ, καὶ ἡ γῆ ἀπ' τὸ μπελᾶ μας ξεγλυτώνει.

Νομίζετε καλὲ πῶς ἡμπορεῖ ἡ σφαῖρα μας ἢ κακομοῖρα νάχη μὰ τέτοια κοινωνία πονηρῆ καὶ δύστροπῃ, γιὰ φόρτωμα ἴσθι ῥάχι;...

Καὶ τ' Ἄπειρο ἡμπορεῖ ἴσθιν ἀγκυλιὰ νὰ σέρῃ τέτοια ὄχληρὰ στοιχεῖα, ποῦ ὅλο τὸ σκαλίζου καὶ σταλαὶ νὰ ζῆσῃ δὲν τ' ἀφίνου σέησυχία;

Τότε θὰ οβύσουν πόθοι, στεναγμοί, κακίαι, μῖση, δάκρυα καὶ θλίψη, καὶ τ' Ἄπειρο τὸ δόλο στῆ στιγμῇ ἀπὸ τρανὴ ἐνόχλησι θὰ λείψῃ.

Ἐλα, κομῆτη, ἔλ' ἀπ' τὰ ἦψηλά καὶ—στὸ Θεὸ σου—κάψε τέτοια σφαῖρα, ποῦ ὅλο μᾶς σκοτίζει τὰ μυαλά, καὶ γύρω παραδέρνει ἴσθιν

Αἰθέρα.

Τὸ Σπίτο Μονάχο δὲν κατόρθωσε νὰ φαντασθῇ τίποτε καλλίτερον, παρὰ μόνον ὅτι αἱ γυναῖκες, διὰ τῆς δαρβινείου ἐξελιξέως (;) θὰ ἔχουν ἔως τότε... μουστάκι. Καὶ μοῦ στέλλει τὴν εἰκόνα μιᾶς μυσταχοφόρου κυρίας ὡς ὑπόδειγμα.

Ἡ Τρέμουσα προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερο. Νομίζει ὅτι μετὰ τὸν καιρὸν καὶ μετὰ τὴν χειραφεσίαν, αἱ γυναῖκες θὰ καταντήσουν ἄνδρες καὶ οἱ ἄνδρες γυναῖκες. Καὶ τὸν 40ῶν αἰῶνα, λέγει, κα-

θόλου ἀπίθανον νὰ βλέπωμεν τὴν κυρίαν ξαπλωμένην νὰ κεντρίσῃ καὶ νὰ διαβάξῃ τὰς ἐφημερίδας, τὸν δὲ κύριον νὰ μαγειρεύῃ καὶ νὰ νταντεύῃ τὰ μωρά. Μία ἰδέα καὶ αὐτὴ!

Ὁ Ἄρης, ὁ Τολμηρὸς Θαλασσοπόρος, ὁ Παρήγορος Ἀγγελος, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ ἐκείνους ποῦ συνήτησαν εἰς τὴν ὄπτασίαν μου, προφητεύουν τὴν ἀμῆν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος. — Τὸ Λεσβιακὸν Ἄνθος φαντάζεται διάφορα

πράγματα, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ τὴν ἐνότητά τῶν Ἐθνῶν εἰς μίαν θρησκείαν καὶ εἰς μίαν γλῶσσαν,—ἴσως τὴν Ἑσπεράντο—μὲ παρακαλεῖ δὲ γὰ σφραγίσω τὸ γράμμα μου καὶ νὰ παραγγείλω νὰ τὸ ἀνοίξουν μετὰ δύο χιλιάδες ἔτη, διὰ νὰ ἰδοῦν ἂν εἶνε ἀληθεῖς αἱ προφητεῖαι τοῦ (εὐχαρίστως!) — Ὁ Φαίδων φρονεῖ ὅτι ὁ κόσμος θὰ εὐρίσκειται εἰς σημεῖον εὐημερίας καὶ πολιτισμοῦ, ἀνώτερον ἀπὸ τὸ σημερινόν. — Ἡ Μαγαμένη Γαζία ἀπεναντίας νομίζει ὅτι ὁ κόσμος χειροτερεύει ὀλομέν καὶ ὅτι μετὰ εἰκοσι αἰῶνας θὰ εἶνε ἀνυπόφορος. — Ὁ Ἄγγελος τοῦ Ἐλέους, ὁ Μόζασι καὶ ὁ Ἰδαῖος Δάκτυλος νομίζουν ὅτι οἱ αἰῶνες ἀντιγράφουν ἀλλήλους, ὅτι καμμία ἐπιστητὴ καὶ οὐσιώδης μεταβολὴ δὲν θὰ γίνῃ, ὁ δὲ ἄνθρωπος τοῦ 40οῦ αἰῶνος θὰ εἶνε ὅμοιος μὲ τὸν σημερινόν, ὡς ἦτο καὶ πρὸ εἰκοσι αἰῶνων. Καὶ αἱ τρεῖς αὐταὶ ἐπιστολαὶ μοῦ ἤρσαν ἐξαιρετικῶς. — Ὁ Μισοκακόμοιρος καὶ ὁ Δὸν Κολοκύνθας Πάτερρας φρονοῦν ὅτι θὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ σιγά-σιγά οἱ ἄνθρωποι θὰ καταντήσουν ἄγριοι καὶ ἀπολίτιστοι ὅπως οἱ Ζουλοῦ. — Τὸ Πιερωτὸν Ὀνειρον ἀπαντᾷ μ' ἓνα ἐξυπνότατον διάλογον μετὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ Πασχάλη, ὁ ὁποῖος καταβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανόν. — Ἡ Μελαγχρομὴ Χιωτοπούλα φαντάζεται ὅτι ὅλα τὰ πράγματα θὰ μεγαλώσουν (ἢ Πίσσα μου π. χ. θὰ καταντήσῃ τίγρις!) — Ἡ Διακριθεῖσα Ἀρακιεῖα, μὲ ὠραιοτάτην περιγραφὴν, ὀνειρεύεται τὴν 4,000ετηρίδα τῆς Διαπλάσεως! — Ὁ Ἀνδρέας Κ. Δρακόπουλος ἀποφαινεται ὅτι τὸ μέλλον εἶνε ἀβρατον. — Ὁ Ἑλληνικὸς Παῖαν καλεῖ εἰς ἐπιστράτευσιν ὅλα τὰ ψευδώνυμα τῆς Διαπλάσεως καὶ γράφει μίαν ὠραίαν ἀπάντησιν σὰν τὸς παλαιούς ρεμβασμοὺς τοῦ Ἀνανία. — Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐλευθερία κάμνει τὸν ἐξῆς συλλογισμόν: ἀφοῦ μετὰ τὸν καιρὸν καὶ μετὰ τὴν ἐξελίξιν τὰ τετραπόδα ἐγίναν δίποδα, μετὰ τὸν καιρὸν πάλιν καὶ μετὰ τὴν ἐξελίξιν τὰ δίποδα θὰ γίνου μονόποδα ἐπομένως τὸν 40ῶν αἰῶνα ἴσως οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔχουν ἓνα πόδι. Ὡς ἀστεία, ἡ ἀπάντησις τῆς μου ἤρσε πολὺ. — Ἡ Ἑλληνίς, κατ' ἐξοχὴν φιλόμουσος, ὀνειρεύεται τὴν ἐπικράτησιν τῆς Μουσικῆς. — Τὸ Γλυκὸ Φιλάνι πιστεύει εἰς τὴν μετεμψύχωσιν καὶ ἐλπίζει νὰ ξαναζῆσῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ ἰδῇ μετὰ τὰ μάτια του τὰ θαύματα τοῦ 40οῦ αἰῶνος. * Νὰ καὶ μίαν ποῦ λησμονεῖ ὅτι εἶμαι ἀθάνατος: ἡ Κόρη τῆς Κεφαλληνίας ἐλευνολογεῖ τὰ παιδιὰ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, τὰ ὁποῖα, λέγει, δὲν θὰ ἔχουν Διάπλασιν (καὶ ὅμως θὰ ἔχουν!) — Ὁ Ξεπεσμένος Λόρδος φρονεῖ ὅτι ὁ 40ῶς Αἰὼν θὰ εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν Αἰὼν τῶν Φώτων, κατὰ τὸν ὁποῖον «ὅλη ἡ ἀνθρωπότης θὰ ζῆ ἀδελφικῶς, ὑπὸ ἓνα Πατέρα, τὸν Οὐράνιον, ἄνευ ἐχθρῶν καὶ μίσους. Θὰ παρουσιασθῇ ἄρα γε τοιοῦτος αἰὼν; Διατί ὄχι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος τὸ ἐννοήσῃ καὶ τὸ θελήσῃ.» — Ἡ Εἰκοσιτὴ Πέμπτη Ματίου προλέγει καὶ αὐτὴ τὸ τέλος τῆς γῆς, μετὰ τὴν διαφοράν ὅτι τὴν φαντάζεται μεταβαλλομένην εἰς... μάλαν λαχαρῶδη (πῶς αὐτὸ ἄρα γε;) — Ὁ Ἀννίβας ὁ Καρχηδό-

μιος παίρνει μίαν συνέντευξιν μετὰ τὴν Ἰδανικότητα, ἡ ὁποία τοῦ δείχνει τὸν τελειότερον κόσμον. — Ἡ Ἑλικωνιάς Παρθένος φαντάζεται ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὸν Παράδεισον, ὅπου λαμβάνει ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν γῆν, χαριστάτην, ἡ ὁποία τὴν πληροφορεῖ ὅτι ὁ κόσμος ἐγύρισε ἀναποδα καὶ ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος του. — Αὐτὸ τὸ τέλος προφητεύει καὶ τὸ Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον, τὸ ὁποῖον στολίζει τὴν ἀπάντησίν του μὲ φανταστικὴν εἰκόνα παριστώσαν... τὸν τάφον τῆς γῆς!

Ἡ Παλλάς, μετὰ τὴν συνήθη τῆς ἀφελείαν καὶ πρωτοτυπία, μοῦ ἀπαντᾷ ὡς ἑξῆς:

«Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, Ὅταν ἐφέτος ἐπήγαμεν δι' ἐξοχὴν τὸ καλοκαίρι εἰς τὴν Σίφον, τὴν νῆρα πολὺ ἀλαγμένην ἀπὸ πρόπερσι. Ἡ αἰτία ἦτο ὅτι παρὰ πολλὰ σπίτια εἶχαν κτισθῆ καὶ διορθωθῆ. Ὅταν, ἀφοῦ ἐπέρασε τὸ καλοκαίρι, ἐγυρίσαμεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐπεσκέφθημεν τὴν γλαγιά μας, ἡ ὁποία ἐκάθητο εἰς τὰ Πατήσια, δὲν ἐνθυμούμεθα ἀπὸ ποῖον δρόμον ἐκάθητο. Ὅταν μᾶς ἐπῆγεν ἡ μαμμὰ μᾶς ἐφάνη ὅτι

«Μία ἰδέα καὶ αὐτὴ...» (Σελ. 128, στ. β')

δὲν ἦτο ὁ ἴδιος. Πόσον ἄλλαξε! Ποῦ εἶνε ὁ μακρὸς δρόμος μετὰ τῆς τότες ἀμυγδαλιᾶς, ποῦ τὰ ὠραία πεύκα, καὶ τέλος ποῦ εἶνε ἡ ὠραία ἐξοχὴ ποῦ χαίρεσαι νὰ πηγαίνῃς περιπατοῦν; Εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα πόσα σπίτια ἐκτίσθησαν! Τώρα πλέον ἔγινε σωστὴ πόλις. Πόσα σπίτια, μπακάλικα κτλ., ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἦσαν 5-6 σπίτια!! Ἐσυλλογίσθηκα ὅτι ἀφοῦ εἰς μόνον τέσσαρας μῆνας τὰ Πατήσια ἔγιναν πόλις ἀπὸ ἐξοχὴ ποῦ ἦσαν, πόσον περισσότερο θὰ γίνῃ ὅλη ἡ γῆ μετὰ 2,000 χρόνια, θὰ γεμίσῃ ἀπὸ σπίτια μαγαζιά κτλ. Καὶ φαντάζομαι ὅτι μετὰ τόσα χρόνια δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον ἐξοχὴ ἢ μάλλον μέρος ἀκατοίχτητον, διότι σιγά σιγά θὰ γίνου αἱ ἐξοχαὶ πό-

λεις, καὶ δὲν θὰ ἔχουν, οὔτε τὰ νησιά, μέρη δι' ἐξοχὴν ὅπου νὰ πηγαίνου οἱ ἄνθρωποι ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Συμπεραίνω λοιπὸν ὅτι ἀφοῦ συμπληρωθῶν οἱ 4,000 χρόνια, ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς θὰ συμπληρωθῶν καὶ αὐτὰ μὲ... σπίτια καὶ ἀνθρώπους, καὶ εἶμαι εὐχαριστημένη ποῦ ζῶ τώρα».

Οἱ φόβοι τῆς Παλλάδος εἶνε μάταιοι, ἀλλὰ ἡ ἐπιστολὴ τῆς ὠραία. Τελοσπάντων, ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι δὲν ὑπάρχει δύσκολώτερον πρᾶγμα παρὰ νὰ προμαντεύσῃ, νὰ προσητεύσῃ κανεὶς τὸ μέλλον. Καὶ ἐκ τούτου ἡ τόση ποιητικὴ καὶ ἀντίθεσις τῶν γλωσσῶν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸ παραδέχονται τὸ Ἰοστεφὸς Ἄστνυ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Καρδιά, οἱ ὁποῖοι ἀποφεύγουν νὰ ἐκφράσου γνῶμην καὶ χαρακτηρίζου πάντα μετὰ Χριστὸν Προφήτην,—ἔ, πῶς τὸν χαρακτηρίζου εἰμπερθετε νὰ τὸ ἰδῆτε εἰς τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐξωγράφισεν ἡ Ἑλληνικὴ Καρδιά!

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μείλων Διαπλωμάτης, [15 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αἰθῆς, [12 Ε]. — Παλλάς, [10 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐαρινὴ Ἐσπερά [8 Ε]. — Λάτσης τοῦ Ἀπέριου [8 Ε]. — Ἄγγελος τοῦ Ἐλέους [7 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5 Ε] εἰς ἕκαστον): Ἰδαῖος Δάκτυλος. — Μόζασι. — Ἐνθουσιώδης Ἑλλῆν. — Δακτυλομένο Τριαντάφυλλο. — Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας. — Βενιαμὴν ὁ Λέσβιος. — Ἀμίμητος Γελοιοποιός. — Λεσβιακὸν Ἄνθος. — Πιερωτὸν Ὀνειρον.

«Πᾶς μετὰ Χριστὸν Προφήτης...» (Σελ. 129, στ. β')

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [3ε] εις έκαστον:) Νοητός 'Ηλιος.—'Εξέδρα του Φαλήρου.—'Υπερ Πατρίδος.—'Ομοσπόλος της Δόξης.—Διαφέραλος 'Αετός.—Θεός της 'Αγάπης.—Ποιητής του Παρνασσού.—Διακριθείσα 'Αρσενική.—'Ελληνική 'Ελευθερία.—'Ευθρόν Προσωπεύον.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [2ε] εις έκαστον:) 'Ιδιότροπος Σανθούλα.—'Ηρωϊκόν 'Αρκάδι.—'Αηδών της 'Ερήμου.—Ναυτοπούλα του Μεσολογγίου.—Κυρία Σκαρφαλώστρα.—Δούμισσα των Σαλώνων.—Πτερωτός 'Αγγελιαφόρος.—Σημαία του Φωτός.—'Ελληνικός Παιών.—'Σπεριόμενος Δόρυδος.—'Ελικωνιάς Παρθένος.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: 'Ολοι δοσι αναφέρονται εις την κρίσιν, μ' εν ε εις έκαστον.

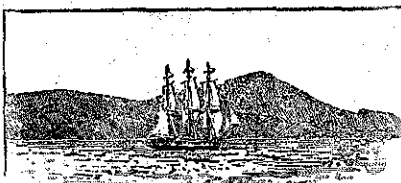
ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ:

Σας ένυχε ποτέ να ειπήτε ψεύμα, και να πάθετε δι' αυτό και να το μετανοήσετε;

Θέλω, βλέπετε, μίαν μικράν εξομολόγησιν. Και είνε πολύ επίκαιρος, αφού τώρα όλοι εξομολογούνται και κοινωνούν.

Αι απαντήσεις, σύντομοι, μέχρι δύο το πολύ σελίδων συνήθους επιστολής, με τον τίτλον «'Απάντησις εις την 22αν Κυριακήν»—δεκται μέχρι της 15ης Μαΐου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

«Αι άκται της νήσου Βουρβώνος...» (Σελ. 130, στ. β').

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

'Ο Γουλιέλμος εΐχεν άκούση με όλην του την προσοχήν εκείνην την άρκετά ασυνάρτητον διήγησιν. 'Όταν δέ ο Ούσταριτζ έτελειώσε, του έκαμε και αυτός μερικώς έρωτήσεις.

— Πότε έγιναν όλα αυτά; 'Ενθυμούμαι ότι εΐχα ιδη το καράβι, πριν πέσω εις το βάθος της βάρκας. 'Αλλά, εκείνην την στιγμήν, δεν εΐχα πλέον την δύναμιν να βεβαιωθώ ότι δεν έβλεπα όνειρο με άνοικτά τα μάτια.

— Αυτό λοιπόν έγινε προχθές, μικρούλη μου. 'Εκοιμηθήκαμε παραπολύ, καθώς φαίνεται.

— Και πώς λέγεται το καράβι που ταξειδεύουμε τώρα;

— Λέγεται 'Ελπίς, μικρέ μου, και άληθινά του άξιζει τ' όνομα.

— 'Ελπίς! 'Όραϊον όνομα, πραγματικώς, ναύτη μου. Τό αγαπώ κ' έγώ.

— 'Αμ' το ξέρω, πως το αγαπάς. Χωρίς αυτό, αυτήν την ώρα, τα γλαρόνια θα μάς εΐχαν φάγη όλους, χωρίς να μάς δώσουν καιρό να πούμε όχι!

'Εννοείτε όλοι ότι αυτή η διήγησις εΐκνησε την διάθεσιν και την ζωηρότητα του μικρού. Δι' αυτό, άμα ο Βάσκος έτελειώσεν όσα εΐχε να ειπή, ο Γουλιέλμος τον έπροσάλεσε, όπως του εΐχε τάξη ο Κλαβαγιάν, να έλθη να του δώση τα πρώτα μαθήματα του χειρισμού των άρμένων εις τα κατάρτια της κορβέττας.

'Αλλά όση και αν ήτο η συνηθισμένη του γασκωνική καυχσιλογία, ο Ούσταριτζ ήναγκάσθη να όμολογήση ότι εΐκοσιτέσσαρες ώραι άκόμη τω ήσαν άπαραίτητοι διά να συνέλθη έντελώς και να σηκωθώ. Παρετάθη λοιπόν η άναγ-

καστική άνάπαυσις, και ο Γουλιέλμος εξανάπεσεν εις την αίώραν του, διά να περάση εκεί την ήμέραν του. Δέν του έκακοφάνη μάλιστα αυτό, διότι τα μέλη του ήσαν κατακουρασμένα από την πολυήμερον διαμονήν των εις την βάρκαν του λόρδου Βλάγκουδ.

Την άλλην ήμέραν το πρωί, όταν εξύπνησε με την βροντεράν φωνήν της σάλπιγγος, η όποία έσήμαινε την έγερσιν εις το πυροβολείον, έσπευσεν άμέσως να εγκαταλείψη το ξάπλωμα διά να λάβη και αυτός μέρος εις τους κόπους και τας έγργασίας των συνταξειδιωτών του.

Τώρα έκαμάρονε, διότι έσυνήθιζε το πνεύμα του και το σώμα του εις τας δοκιμασίας εκείνας της ζωής και του θανάτου, τας όποιας δοκιμασίας κάθε άληθινός ναυτικός όφείλει να αισθάνεται ότι είνε πάντοτε έτοιμος να υποστώ.

'Η πρώτη του όμως μαθητεία δεν διήρκεσε πολύ. Δύο ήμέραι όλόκληροι δεν εΐχαν παρέλθη, και αι άκται της νήσου Βουρβώνος ένεφανίσθησαν, ως να ανέβαιναν άργά-άργά από τα βάθη της θαλάσσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΔΡΟΜΙΚΟΥ

'Ητο πραγματικώς ώραϊον σκάφος η 'Ελπίς. 'Αντεπροσώπευε τον τύπον των πλοίων έκείνων, τα όποια ήμεΐς γνωρίζομεν από τας εΐκόνας μόνον. 'Υψηλόν εις την πύωραν, ήτο άκόμη ύψηλότερον εις την πρύμνην. Οι τρεις του ιστοί, έλαφρώς γυρτοί προς τα εμπρός, εδάσταζαν ύπερηφάνως τα τετράγωνα πανιά των. 'Επήγαινε εις το πέλαγος, όπως εις την ξηράν πηγαινει ο εύγενής ίππος, υπό την χείρα του έμπειρού ίππέως. Τα εύρύτατα πλευρά του ήσαν καλοκαθισμένα επί των υδάτων και το ύπεστηρίζαν όπως ύποστηρίζονται οι ίπποκαμποι της μυθολογίας, οι ζευγμένοι εις το άρμα του Ποσειδώνος. Και κάθε φοράν που έπαιρνε την βόλταν, εφαινοντο που έλαμποκοπούσαν εις τα σιτιβάρ του ισχία τα δεκατέσσαρα επίχυρα στόμια των κανονίων του.

'Ενα κανόνι μεγαλύτερον ήτο τοποθετημένον όλίγον όπισθεν του προβόλου, και έν άλλο μικρότερον εις το ποδόστημα

έπάνω. 'Ο Σουρκούφ εΐχε πράγματι έκφέρει επί του ζητήματος τούτου μίαν άξιοσημείωτον γνώμην, ανταξίαν της άδαμάστου άνδρείας του.

— 'Ο έχθρός δεν πρέπει να με βλέπη παρά όταν όρμώ έναντίον του, και, αν τυχόν του καπνίση να με προσβάλη εκ των νώτων, ως γνωρίζη ότι έχω το κεντρί του σκορπίου.

Και μάλιστα άνεστέναζεν, όταν τον συνέχειράν διά το πλοϊόν του. 'Εκείνη η ρωμαλέα 'Ελπίς δεν ήτο άκόμη το σκάφος των όνειρων του.

— Βέβαια, το παραδέχομαι, έλεγε σείων την κεφαλήν του, είνε καλό ζώον και κάμνει καλά το έργον του. Δέν είνε όμως παρά άλογο για τ' άλλετρι; άξιον διά τους γενναίους του παλαιού καιρού. Θά ήτο καλλίτερον να έφορούσε σιδερένιαν πανοπλίαν. 'Εκείνο που όνειρεύομαι, είνε ένα σκάφος στενόμακρο, λιγνδ σαν άτι άραβικόν, το όποϊον να κάμνη τα δώδεκα η δεκατρία μίλια του με καλόν άέρα.

Τα λόγια αυτά άποδεικνύουν ότι ο ένδοξος καταδρομέυς εΐχεν εκτοτε κατάνουν την ιδέαν, η όποία εκυριαρχήσεν εις το σύγχρονον σιδερόφρακτον ναυτικόν, με την διαίρεσιν του εις θωρηκτά και εύδρομα.

'Εκείνην την εποχήν, ο Ροβέρτος Σουρκούφ, αν και μόλις τριανταδύο έτών, εΐχεν άποκτήση πλέον την φήμην ότι ήτο ένας από τους επιτηδειότερους θαλασσομάχους του κόσμου. Εΐχε κερδίση όριστικώς την μεγάλην δίκην, την όποϊαν επί έννεα έτη εΐχε κατά της διευθύνσεως των άποικιών της Γαλλίας διά τον διακανονισμόν του μεριδίου του εκ της αιγμαλωτίσεως του Τρίτωνος, άγγλικού πολεμικού ώπλισμένου με 24 κανόνια, καθώς και τέσσαρων άλλων σκαφών του ίδιου έθνους και ένός δανικου, η πόλησις των όποιων άπέφερεν έν εκατομμύριον έξασοσίας χιλιάδας τάλληρα.

'Ο Ναπολέων, όταν έγινε αυτοκράτωρ, εΐχεν εκκαθαρίση αυτεπαγγέλτως την διένεξιν εκείνην, και εΐχε διατάξη να μετρηθούν εις τον άνδρείον θαλασσιόν έν εκατομμύριον πενταχόσια χιλιάδες φράγκων, και προσέτι άλλαι διακόσιαι χιλιάδες εκ του ιδιαιτέρου του ταμείου.

Τα δύο έτη της ειρήνης, την όποϊαν έχάρη τότε ο κόσμος, εΐχαν δώση καιρόν άναπαύσεως εις τον άκούραστον πολεμιστήν, αυτός δέ τον έχρησιμοποίησεν όπως εκπονήση το σχέδιον του ιδεώδους πλοίου, με το όποϊον έσκόπευε να επαναρχίση τας τρομεράς του έκστρατείας ανά τα πελάγη.

Δι' αυτό, μόλις επήλθεν η ρήξις της ειρήνης της 'Αμιένης, εΐχεν άρχιση να έπισπεύδη την κατασκευήν του.

Τώρα, το μέλλον καταδρομικόν ήτο εις τα σκαριά, εις τα ναυπηγεία του 'Αγιου Διονυσίου, και, όσοι το έδλεπαν, εθαύμαζαν το κάμψον και συγχρόνως ισχυρόν σχήμά του. 'Ο Σουρκούφ δεν εφάνη φειδωλός εις αυτήν την περίστασιν. Εΐχε διαθέση πενταχοσίας χιλιάδας φράγκων διά την ναυπήγησιν του θαυμασιου σκάφους του.

'Εν τω μεταξύ, επειδή εύρέθη άνέτοιμος, εΐχεν άναγκασθώ να χρησιμοποίηση την 'Ελπίδα.

Αυτήν την 'Ελπίδα κυβερνών εΐχε συνάψη μάχην με μίαν άγγλικήν κορβέταν, την όποϊαν κατεβύβισε. 'Αφού πρώτον ήγμαλώτισε το πλήρωμά της, το άφρισε κατόπιν έλευθερον εις την μεσημβρινήν άκραν των Μαλδιβών. Τότε δέ, διά να εξασφαλίση την σωτηρίαν εκείνων των δυστυχών άνθρώπων, εΐχε καταδώξη έν άγγλικόν έμπορικόν πλοϊόν, εις το όποϊον, αντι άλλης πολεμικής άγγαρείας, επέβαλε να μεταφέρη εις την πατρίδα των τους αιγμαλώτους.

Το κατόρθωμα εκείνο, το εφάμιλλον προς τους άθλους των αρχαίων ήρώων, έκαμε τον νεαρόν καταδρομέα ν' άποκτήση φήμην και δόξαν, και, όταν επέστρεφεν εις την νήσον της 'Ενώσεως, περι τα τέλη του μηνός Αυγούστου, εύρηκε τον πληθυσμόν της τρελλόν από τον ένθουσιασμόν.

Του έκαμαν θριαμβευτικήν ύποδοχήν τοϋ έστησαν άψίδας, τον έρραναν με άνθη και έστρωσαν φοινίκας υπό τα βήματά του. 'Ο 'Αγγλος διοικητής της νήσου του Μαυρικίου τω άπέστειλεν επίσημον γράμμα με ένα χρυσούν στέφανον διά να τον συγχαρή διά την μεγαλοψυχίαν του. 'Ο Σουρκούφ εΐχε γίνη ο ήρως των θαλασσιών μύθων...

'Εκείνην την εποχήν, σοβαρά γεγονότα διεδραματιζοντο διά την Ευρώπην. 'Η Γαλλία έχανε τον τελευταίον της στόλον και η 'Αγγλία τον ένδοξότερον ναυτικόν της.

Πραγματικώς, την 21 'Οκτωβρίου, ένθ ο Ναπολέων, του όποϊου τα σχέδια της αποδιδάσεως εις την 'Αγγλίαν εΐχαν ναυαγήση εις το στρατόπεδον της Βουλώνης, εισήρχετο νικηφόρος εις την Βιέννην και μετέβαινε όπως συντρίψη τον πρώτον εύρωπαϊκόν συνασπισμόν εις Αύστερλίτζ, ο Νέλσον απέθνησκεν

ένδοξως εις το Τραφαλγάρ, αφού πρώτον κατέστρεψε τον γαλλόισπανικόν στόλον του Βιλλενέβ, και αφού εφόνευσε τους ναυάρχους Μαγόν και Γραβίαν.

Αυτά τα νέα διέσχισαν τον κόσμο και νέαν προσέθεσαν έξαψιν εις τους πατριωτικούς πυρετούς των δύο αντίπαλων έθνών. Οι 'Αγγλοι επανελάμβαναν μετά παραφοράς τας τελευταίας λέξεις του Νέλσονος. 'Αποτεινόμενος προς τον κυβερνήτην της ναυαρχίδος του ο μέγας εκείνος ναυτικός, όταν εκτυπήθη κατάστηθα με μίαν σφαίραν και ήσθάνθη προσεγγίζοντα τον θάνατον, εΐχε φωνάξη, ένθ έπιπτε:

— Χάρου, Χάρου! οι Γάλλοι μ' έξεμπερδεύσαν!

'Αλλά και οι νικημένοι της τρομεράς εκείνης ναυμαχίας, άνεφεραν διά τους ιδιούς των ήρωϊκά άνδραγάθήματα. Δηγούντο την θαυμαστήν άνδρείαν του πλοίαρχου ένός δικρότου, όστις, μιμούμενος την πράξιν του Δουπετι-Τουάρ εις το 'Αβουκίρ, όταν είδεν ότι μία σφαίρα του έκοψε και τας δύο κνήμας, διέταξε να τον βάλουν μέσα εις ένα βαρέλι με πίτυρα, διά να περιορίση την ροήν του αίματός του και διά να διευθύνη αυτός μέχρι της τελευταίας του πνοής, τας κινήσεις των πλοίων που εΐχεν υπό τας διαταγάς του.

'Όλα αυτά έδιδαν τροφήν εις τας συνομιλίας και ύπεδαύλιζαν τα έχθρικά πάθη...

'Αναμένοντες πότε να έλθη η ώρα διά να εκπλεύσουν ανά τα πελάγη, ο 'Εβέλ, ο Ούσταριτζ και ο μικρός Ούιλ έπερνούσαν τας ήμέρας των εις τα πέριξ του λιμένος, παρακολουθούντες με άνυπομονησίαν τας έπισκευάς που έγίνοντο εις την 'Ελπίδα και την ναυπήγησιν του σκάφους, το όποϊον έμελλε να κρατήση διά τον έαυτόν του ο Σουρκούφ. Διότι εΐχε διαδοθώ ότι ο καταδρομέυς εσχεδιάζε να δράση τώρα επί εύρυτέρως κλίματος, να εκπλεύση δηλαδή με συντροφικόν πλοϊόν, και η φήμη ύπεδείκνυεν ως κυβερνήτην του δευτέρου σκάφους τον 'Ιάκωβον Κλαβαγιάν.

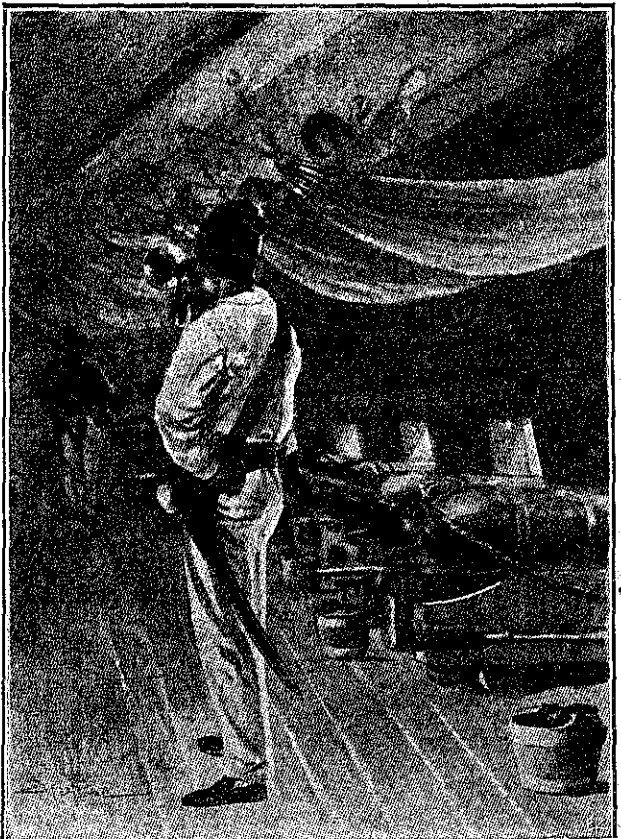
Και δεν εΐχεν άδικον η φήμη. 'Ο Μαλουίνος θαλασσομάχος εΐχε προσκαλέση τον συμπολίτην και συναθλητήν

του και τω εΐχε προτείνη να συνεταιρισθούν διά να εκπλεύσουν προς άγραν έχθρικών σκαφών.

— Μαρκήσιε, τω εΐπε με την συνηθισμένη του όλιγολογία, σε άφίνω να εκλέξης; η να ξαναγίνης ύπαρχος εις το καράβι μου η να με βοηθήσης αναλαμβάνων συ ο ίδιος την κυβέρνησιν ένός άλλου πλοίου.

Εις ταύτα ο Κλαβαγιάν απήντησε με τον ίδιον τόνον:

— 'Ομίλησέ μου έλεύθερα, Ροβέρτε. 'Εννοώ πολύ καλά ότι όσον καιρόν οι κοκκινοφορεμένοι 'Αγγλοι μ' εκράτησαν εις την άξιεράστον συντροφιάντων, δεν ήτο

«'Εξύπνησε με την βροντεράν φωνήν της σάλπιγγος.» (Σελ. 130.)

δυνατόν να κάμης χωρίς ύπαρχον. Και τώρα, δυσκολεύεσαι ν' άπολύσης τον άνδρείον Κλεδέν η να τον υποδιβάσης ένα βαθμόν διά να τον θέσης υπό τας διαταγάς μου. Είνε, πραγματικώς, έξαιρετος ναυτικός ο Κλεδέν, και προς επίμετρον άνθρώπος, τον όποϊον όφείλω να σέβωμαι ως εκ της ηλικίας του.

— Εμάντευσες, άγαπητέ μου 'Ιάκωβε, απήντησε γελών ο Σουρκούφ.

— Δι' αυτό, επανελάβεν ο μαρκήσιος, αν και μ' αφίνης την έλευθερίαν της εκλογής, έγώ δεν την έχω διόλου. Δέχομαι λοιπόν να κυβερνήσω το δεύτερον πλοϊόν σου. Μόνον, που είνε, αυτό το δεύτερον; Διότι δεν φαντάζομαι ότι αυτό που ναυπηγείται τώρα εΐμπορεί να

πέση εις τὸ νερό πρὶν περάσουν δύο μήνες τουλάχιστον.

— Αὐτοῦ κάμνεις λάθος, θαλασσινέ μου. Θὰ εἶνε τέλεια ἀρματομένον ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν.

— Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν; Μὲ περιπαίσεις!

— Διόλου! Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, τὸ εἶπα καὶ τὸ ἐπαγαλαμβάνω.

— Μὰ, πρέπει ὅλα νὰ γίνουν ἀκόμη εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σκάφους. Δὲν ἔχουν τελειώσῃ παρὰ τὰ δύο καταστρώματα μόνον. Δὲν ὑπάρχουν ἀκόμη οὔτε διαφράγματα οὔτε δωμάτια. Ἡ πυριτιδαποθήκη δὲν εἶνε καμωμένη.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Σουρκοῦφ, ὑψύκων τοὺς ὤμους του, δὲν πιστεύω νὰ ὀμιλῆς σοβαρά. Ἐγχεῖς ἐπισκευῆ τὸ πλοῖον; Δὲν λείπει παρὰ ὁ ἐξαρτισμός. Τὰ λοιπὰ θὰ τὰ τελειώσουν οἱ ξυλουργοὶ εἰς τὸ ταξεῖδι.

Καί, ἀφοῦ ἐπίασε τὸν βραχίονα τοῦ Κλαβαγιάν, ὠδήγησεν ὁ Σουρκοῦφ τὸν φίλον του εἰς τὸ ναυπηγεῖον.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πέτρον Μαέλ.)

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ' Ο ΜΕΛΑΝΗΣ ΚΑΛΟΠΕΡΝΑ

— Μιάου! ἔξαναφώνησε ὁ Μελάνης.

— Ναι, μικρουλάκι μου... κάθησε ἤσυχα, καὶ θὰ σοῦ δώσω νὰ φᾶς...

Ἐσὺ θὰ μοῦ κάμνεις σεφτέ σήμερα...

Τί σοῦ ἔδωκαν τὸ πρῶτ' ἀφεντικά σου;... Ὅχι εἶσαι βέβαια καλομαθημένο...

Τί ἐπινες; καφέ, γάλα ἢ τσοκολάτα;...

Ἄν μιλοῦσες, θὰ μοῦ τὸ ἔλεγεσ. Μὰ, ἀφοῦ δὲν μιλάς, θὰ σοῦ δώσω κ' ἐγὼ τσοκολάτα τσοκολάτα ἔπινε καὶ τὸ παιδί μου,

πρὶν νὰ πάῃ στρατιώτης, ψιφινάκι μου.

Ἡ λογικὴ αὐτὴ τῆς κυρᾶ-Λενιώδ δὲν ἦταν καὶ πολὺ... λογικὴ, ἦταν ὁμως πολὺ κολακευτικὴ διὰ τὸν μουσαφίρη τῆς. Τοῦ ἔβαλε λοιπὸν εἰς ἓνα κεσεζ ἀρκετὴ ζεστὴ τσοκολάτα με γάλα...

Ὁ Μελάνης ἔθυμότανε ὅτι, μιὰ φορὰ κ' ἔναν καιρὸ, εἶχε γλύψῃ τὸ

φλυτζάνι τῆς κυρίας Ἰσμήνης, διὰ νὰ τὸ καθάρισῃ, καὶ εἶδεν ὅτι ἄλλου εἰδους τσοκολάτα ἦταν ἐκεῖνη καὶ ἄλλου εἰδους αὐτὴ. Τὴν ἐκατάπινε ὁμως, εὐχαριστήμενος, διὰ νὰ ζεστοκοπηθῇ κ' αὐτὸς...

Ἡ κυρὰ Λενιώ τὸν ἐκαμάρωνε.

— Γιὰ κύτταξε, κυρὰ Σταυροῦλα! εἶπε εἰς τὴν γειτόνισσα, ποῦ ἐπέρνουσε μετὰ τὴν καλάθα τῆς.

— Μπα! ἔχεις καὶ γατάκι τώρα;

— Καὶ ὠμορφούλιχο, δὲν εἶνε;... Εἶνε λιγάκι βρεγμένο ἀπὸ τὴν νύχτα, μὰ, ἅμα στεγνωθῆ, θὰ εἶνε... τρέλλα... Σὰν τὸ βελούδο εἶνε ἡ τρίχα του.

— Καὶ ποῦ τὸ πήρες;

— Τὸ βρήκα, καϊμένη, σήμερα τὸ πρῶτ', πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Καὶ θὰ τὸ κρατήσης;

— Ἐννοεῖται! ἐκτὸς ἂν ἔρθουν τ' ἀφεντικά του καὶ τὸ ζητήσουν.

Καί, εἰς ὄλους τοὺς πελάτας τῆς, ἔκαμε ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν τὴν γνωριμίαν τοῦ Μελάνη, μετὰ τὰ ἴδια λόγια ἐπάνω-κάτω.

Ὁ Μελάνης ὄλο τὸ πρῶτ' ἐγλυφότανε κ' ἐπλενότανε κ' ἐσυλλογιζότανε. Καὶ ἐπὶ τέλους ἐσημάτισε τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ κυρὰ Λενιώ ἦτανε τόσο πολυλογὸς ὅσον καὶ καλὴ. Ἄμα δὲν εἶχε κανένα διὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ, ἐπήγαινε κοντὰ του.

— Ἐτσι δὲν εἶνε, ψιφινάκι μου; θὰ καθήσης μαζί μου, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπῶ, ἐσὺ θὰ εἶσαι τὸ χρυσὸ μου... ἐσὺ θὰ με διασκεδάζης...

Ἄν ἦτανε ἐδῶ τὸ ἀγόρι μου, ἄλλαξε τὸ πρᾶγμα... μὰ τώρα εἶνε στρατιώτης, καὶ τὸν ἐστείλωνε στὴ Θεσσαλία, καὶ δὲν ἔχω κανέναν κοντὰ μου νὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ νὰ μ' ἀγαπᾶ, ψιφινάκι μου!...

Ὁ Μελάνης δὲν ἤμποροῦσε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Ἐκατάλαβε μονάχα ὅτι ἡ κυρὰ Λενιώ ἐλυπότανε ποῦ δὲν εἶχε κοντὰ τῆς τὸ παιδί τῆς, ὅπως αὐτὸς ἐλυπότανε ποῦ εἶχε χωρισθῆ ἀπὸ τὸν

Γάλα. Καί, ἀπὸ συμπάθειαν, ἐτρέφθηκε χαιδευτικά εἰς τὸν ποδογυρον τῆς φούστας τῆς.

Δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ τώρα. Εἶχε φύγῃ ἀπὸ τοῦ κυρίου Παλαιστομίδου, διότι αὐτὸς οὔτε ἐγύριζε νὰ τὸν κυτάξῃ, εἶχε φύγῃ ἀπὸ τοῦ κυρᾶ Μαθιοῦ, διότι αὐτὸς ἤθελε νὰ τὸν σφάζῃ.

Πολὺ καλὰ!... Τώρα ὁμως, νὰ φύγῃ πάλιν καὶ ν' ἀφήσῃ ἀπαρηγόρητην αὐτὴν τὴν γρηοῦλα, ποῦ τὸν ἐξέστανε, τὸν ἐτάχιζε, τὸν ἐχάιδεψε, κ' ἄλλο δὲν ἐζητοῦσε, παρὰ ὀλίγην ἀγάπην καὶ λίγα παιγνιδιάρικα χαδάκια;...

Ὁ Μελάνης, ἀπὸ τὰ βασάνια του τὰ πόλλα, εἶχε μάθῃ τί εἶνε ἡ συνείδησις. Καὶ εἶπε ἀπὸ μέσα του ὅτι, ἂν ἐφευγε τώρα, ἡ φευγάλα του θὰ ἦτανε ἀχαριστία...

Ἐλα ὁμως ποῦ ἤθελε νὰ εὕρῃ τὸν Γάλα του. Πῶς νὰ συμβιδίασῃ τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην μετὰ τὴν εὐγνωμοσύνην;

— Νὰ τί θὰ κάνω, εἶπε. Δὲν κάνει νὰ φύγω ἀμέσως κ' ἔλας ἀπὸ αὐτὴν τὴν καλὴ γυναῖκα... Καὶ ποῖος ξέρει;... Ἴσως ἡ τύχη μετὰ φέρει ἀργότερα εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἀδελφοῦ μου!

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

πολὺ καλὰ!... Τώρα ὁμως, νὰ φύγῃ πάλιν καὶ ν' ἀφήσῃ ἀπαρηγόρητην αὐτὴν τὴν γρηοῦλα, ποῦ τὸν ἐξέστανε, τὸν ἐτάχιζε, τὸν ἐχάιδεψε, κ' ἄλλο δὲν ἐζητοῦσε, παρὰ ὀλίγην ἀγάπην καὶ λίγα παιγνιδιάρικα χαδάκια;...

Ὁ Μελάνης, ἀπὸ τὰ βασάνια του τὰ πόλλα, εἶχε μάθῃ τί εἶνε ἡ συνείδησις. Καὶ εἶπε ἀπὸ μέσα του ὅτι, ἂν ἐφευγε τώρα, ἡ φευγάλα του θὰ ἦτανε ἀχαριστία...

Ἐλα ὁμως ποῦ ἤθελε νὰ εὕρῃ τὸν Γάλα του. Πῶς νὰ συμβιδίασῃ τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην μετὰ τὴν εὐγνωμοσύνην;

— Νὰ τί θὰ κάνω, εἶπε. Δὲν κάνει νὰ φύγω ἀμέσως κ' ἔλας ἀπὸ αὐτὴν τὴν καλὴ γυναῖκα... Καὶ ποῖος ξέρει;... Ἴσως ἡ τύχη μετὰ φέρει ἀργότερα εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἀδελφοῦ μου!

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' ΜΑΜΜΑ! ΜΑΜΜΑ!

Ἡ Μις Κόρα Δούγλας ἐκατοικοῦσεν εἰς ἓνα πολὺ ὠραῖον σπίτι, ἐντελῶς εἰς τὴν ἄκραν τοῦ χωρίου. Αἱ Πηγαὶ τοῦ Κολοράδου, ὅπως πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἀμερικῆς, τὰ ὅποια πολὺ γρήγορα ἐγίναν διάσημα, δὲν ἦσαν μὲν ἄξια νὰ ὀνομαστοῦν πόλεις, εἶχαν ὁμως μεγάλην πολυτέλειαν. Ἐνας μακρὸς δρόμος, ὁ μοναδικὸς σχεδὸν τοῦ συνοικισμού, τριγυρισμένος μετὰ μεγαλοπρεπῆ ξενοδοχεῖα ἐντὸς ὠραίων κήπων, μετὰ ἐλκυστικὰ ἐμπορικά, μετὰ κομψὰς οἰκίας, ἐξετείνετο εἰς τὴν γελαστὴν κοιλάδα, εἰς τοὺς πρόποδας ἐνὸς βουνοῦ, τὸ ὅποιον ἦτο γνωστὸν μετὰ τὸ ὄχι καὶ πολὺ ποιητικὸν ὄνομα Κορυφῆ τοῦ Διρκάνου. Ἦτο πολὺ ὑψηλόν, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο, διότι ἡ κοιλάς ἐκεῖ εἶνε πολὺ ὑψηλὴ καὶ τὸ παρουσιάζει στρογγυλὸν καὶ βαρὺ. Εἶνε ἀπαραίτητος εἰς τὰ βουνὰ ἡ μαγεῖα τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ τοῦ ἡλίου διὰ νὰ φαίνωνται ὠραῖα... Ἀλλὰ, μακρύτερα, αἱ ὑπερήφανοι κορυφαὶ τῶν Βραχωδῶν Ὀρέων, παρατεταγμένα κλιμακιδῶν, ζωγραφίζονται εἰς τὸν γαλανὸν οὐρανόν, τὸν ἐκτάκτως διαυγῆ καὶ βαθύν. Ἡ κοιλάς εἶνε φραγμένη ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν τῆς, μετὰ ὑψηλοὺς δασοφύτους λόφους, ὅπου εὐρίσκονται κανιόνες. Εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἀκόμη μεταχειρίζονται αὐτὴν τὴν ἰσπανικὴν λέξιν ὡς ὀνομασίαν τῶν ρηγματῶν, τὰ ὅποια σχηματίζουσι οἱ χεῖμαρροι, εἰς τὸν κόκκινον καὶ εἰθρουπιὸν βράχον...

— Α! νὰ αἱ μικροῦλές μου φιληνάδες! ἐφώνησε φαιδρὰ ἡ νεαρὰ οἰκοδέσποινα, ὅταν ὁ ὑπὲρτης τῆς, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαίνετο νὰ πολυθαυμάζῃ τὰς νέας

σχέσεις τῆς κυρίας του, ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Ἡ Μάγγη καὶ ἡ Σελήνη ἐστάθησαν εἰς τὸ κατώφλι, ἀρκετὰ φοβισμένα.

Ἡ Μις Δούγλας, κομψοτάτη μετὰ τὴν πρωινήν τῆς ἐνδυμασίαν, τὴν στολισμένην μετὰ δαντέλλας, ἦτο πολὺ περισσότερο ἐπιβλητικὴ παρὰ μετὰ τὴν ἀμαζόνια τῆς, ποῦ ἐφοροῦσεν ὅταν ἔτρωγε φέτες μετὰ βούτυρο κ' ἔπινε τσάι εἰς τὸ τραπέζι τῆς ἐξοχῆς τοῦ Χάρδου.

Ἡ φιλικὸς πολυτέλεια τῆς αἰθούσης, μετὰ τὰς εἰκόνας εἰς τοὺς τοίχους, τὰς μεγάλας φουσκωτάς πολυθρόνας, τὰ κομφοτεχνήματα ἐπάνω εἰς τὰς κονσόλας, τὸ τεραστιὸν δέρμα μιᾶς λευκῆς ἀρκούδας ποῦ ἦτο ἀπλωμένον ἐμπρὸς εἰς τὸ τζάκι, ὅπου ἔλαμπαν τ' ἀναμμένα καυσόξυλα, ὅλα αὐτὰ ἔκαμαν ἀληθινὴν δυσαρμονίαν μετὰ τὰ κικκοραμμένα μάλλινα φουστάνια, τὰ χονδρὰ ὑποδήματα καὶ τὰ πλεκτὰ σαλάκια τῶν δύο κοριτσιῶν...

— Ἐφερα τρία κοτόπουλα—τὰ πιὸ ὠραῖα—καὶ δύο κεφαλάκια βούτυρο.

— Ἐξοχα, Μάγγη μου! θὰ φᾶμε ἀπὸ τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ κοτόπουλα. Ἐν τῷ μεταξύ ὁμως, ἔλατε νὰ μοῦ πῆτε καλὴμέρα καὶ αἱ δύο σας. Δὲν εἶμαστε λοιπὸν πιά παλῆς φιληνάδες;

— Ναι, μοναχά, με κάμνετε καὶ φοβοῦμαι πολὺ περισσότερον παρὰ ἐκεῖ κάτω. Σὰς φοβάται κ' ἡ Σελήνη... Ἐπὶ πᾶς ὁ ὑπὲρτης σας ἤθελε νὰ μᾶς πάῃ στὴν κουζίνα!

Ἡ Μις Κόρα ἤρχισε νὰ γελά κ' ἔβαλε τὰ κορίτσια νὰ καθήσουν κοντὰ στὴν φωτιά—διότι τὸ μακρὸν ταξεῖδι τὸν μετὰ τὸ ἀνοικτὸ ἀμαξάκι τὰ εἶχε κάμῃ νὰ κρυώσουν. Ἐλαμπτε βέβαια ὁ ἥλιος, ἀλλὰ ὁ ἀέρας ἦτο ἀκόμη πολὺ ψυχρὸς.

Μετ' ὀλίγον, ἐνῶ ἡ Μάγγη, ἡ ὁποία γρήγορα συνήλθε, ἐφλυαροῦσε χαρωπὰ, ἀπαντῶσα εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς Μις Δούγλας, ἡ Σελήνη δὲν ἀνοίγε τὸ στόμα τῆς νὰ ὀμιλήσῃ. Ἐκύτταζεν ἀπ' ἐναντίας μετὰ πολλὴν προσοχὴν γύρω τῆς. Ἐξοχα εἰσεκκῶθῃ καὶ ἔκαμε τὸν γύρον τῆς αἰθούσης. Τῆς ἐφαίνετο ὅτι εὐρίσκετο εἰς τόπον γνωρίμων μίαν περίεργον ἀπόλαυσιν τῆς ἤρχετο ἀπὸ τὰ σπάνια ἐπιπλά, ἔβαλεν ἐλαφρὰ τὸ χέρι τῆς εἰς τὰ στηρίγματα τῶν καθισμάτων, ἐψηλαφῶσεν ἡ κανὲν μεγάλο λεύκωμα μετὰ φωτογραφίας εἰς τὸ τραπέζακι, ἡ κανένα ἀγαλματάκι ἐπάνω εἰς τὴν ἐταζέραν. Αἱ εἰκόνες τοῦ τοίχου ἰδιαιτέρως τὴν εἴκωναν.

Ἐνῶ ἔδιδεν εἰς τὴν Μάγγη ἀφορμὴν νὰ φλυαρῇ, ἡ Μις Δούγλας ἐκύτταζε τὰ κινήματα τῆς Σελήνης.

— Σοῦ ἀρέσουν τὰ εὐμορφα πράγματα, καθὼς βλέπω, εἶπεν ἐπὶ τέλους.

Ἐἶχε σηκωθῆ καὶ εἶχε βάλῃ τὸ χέρι τῆς εἰς τὸν ὦμον τῆς μικρούλας.

— Πολὺ, καὶ μάλιστα αἱ εἰκόνες.

— Ὅλα αὐτὰ σὲ ἐκπλήττουν, ὑποθέτω, διότι, φυσικά, εἰς τὴν ἐξοχὴν σας, δὲν ἔχουν τὸν καιρὸν νὰ φροντίζουσι διὰ τὰ πράγματα τῆς τέχνης.

— Ὅχι, δὲν ἐκπλήττομαι διόλου. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ ἔχω ἰδῆ ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλην φορὰν.

Ἡ Μάγγη ἦτο ἐτοιμὴ νὰ φωνάξῃ: «Ναι, σὲ φεγγάρι!» Ἀλλὰ, διὰ νὰ μὴ λυπήσῃ τὴν μικροῦλάν τῆς φιληνάδα, ἐκρατήθη. Ἡ Σελήνη ὁμως εἶχεν ἰδῆ τὴν κίνησιν τῶν χειρῶν τῆς, καὶ ἀπεκρίθη ἀπλοῦστα, χωρὶς νὰ δυσαρεστηθῇ, αὐτὴν τὴν φορὰν.

— Ὅχι, Μάγγη μου, ὄχι σὲ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὲ φεγγάρι.

— Ὅσο γι' αὐτὸ, εἶμαι τώρα ἐντελῶς βεβαία.

Ἀλλὰ... κάπου ἄλλοῦ, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ—ὅταν ἤμουν μικρὴ καὶ τὰ μαλλιά μου ἐπεφταν ἕως τὰ γόνατά μου.

Ἡ Μάγγη ἤνοιξε μίαν πηθαμὴν τὰ μάτια τῆς.

— Εἶνε πραγματικῶς ἀλήθεια, ὅτι τὰ μαλλιά τῆς ἦσαν μακρὰ καὶ σγουρὰ ἕως κάτω. Ἡ γιὰγιά, ὡς τὰ ἔκοψε, εἶπε πᾶς ἦταν κρῖμα!

Ἡ Μις Δούγλας δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιμείνῃ. Ὁδήγησε τὰ κορίτσια εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου εἶχε διατάξῃ νὰ ἐτομαζάσουν πορτοκάλια, μπανάνες καὶ γλυκίσματα.

— Πρέπει νὰ κάμετε δυνάμεις, διότι σκοπεύω νὰ σας δείξω τὰ ἀξιοπεριεργα τοῦ τόπου μας, πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἐχετε καιρὸν νὰ φάτε, διότι ἐγὼ πρέπει ν' ἀλλάξω φόρεμα.

Ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι τὰ δύο κορίτσια θὰ εἶχαν περισσότερον θάρρος διὰ νὰ φάγουν ὅσον ἤθελαν, ἂν ἔμεναν μόνα τῶν. Ὁ μακρὸς δρόμος, μ' ὄλον τὸ κρύον κρέας καὶ τὸ ψωμί ποῦ εἶχαν πάρῃ μαζί των, εἶχεν ἀνοίξῃ πολὺ τὴν ὄρεξιν των, καὶ ἡ Σελήνη, ἐνῶ κατεβρόχιζε τὰ γλυκίσματα, ἤρχισε νὰ λησμονῇ ἐκεῖνα τὰ βασανιστικὰ προβλήματα...

— Ὅλα εἶνε πολὺ εὐμορφα ἐδῶ, εἶπεν ἡ Μάγγη, ἀλλὰ νομίζω ὅτι πολὺ εὐκολὰ ἠμπορεῖ νὰ τὰ βάρεθῶ! Ἐγὼ

εἶμαι ὡς τὸν μπαμπᾶ, μοῦ φαίνεται ὅτι πηγαίνω νὰ σιάσω μέσα στὸ σπίτι. Δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, βλέπεις, ὡς τὸ μεγάλο λειβάδι, ὅπου ὁ ἀέρας φυσᾷ, ὅπου κυττάζεις ὅσον θέλεις μακρὰ, πολὺ μακρὰ, καὶ θαρρεῖς πᾶς εἶνε καμωμένο ἀποκλειστικῶς γιὰ σένα!

Ἡ Σελήνη ἀγαποῦσε καὶ αὐτὴ τὸ μεγάλο λειβάδι, ἰδίως ὅταν ἐκάλπαζε μετὰ τὸν μικροῦλῃ τῆς τὸν Χιονοπούπουλο, ἐσκέπτετο ὁμως ὅτι τὸ ἐκλεκτὸν τραπέζιον ἀνδρόθρονον, τὰ εὐμορφα πιάτα, τὸ μεγάλο σκαλιστὸ μπουφέ τῆς τραπεζαρίας, καθὼς καὶ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα καλλιτεχνήματα τῆς αἰθούσης τῆς ὑποδοχῆς, δὲν ἦσαν ἀξιοκαταφρόνητα.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον, ἡ Μις Κόρα ἐφώνησε τὰ κορίτσια. Ἐνα ἀμαξάκι, ἀνοικτὸν καὶ ἐλαφρότατον, ἐπεριμένεν ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐξώθυραν. Ὁ σάκις ἐπρόκειτο διὰ τὰ ἄλογα, ἡ Μις Κόρα πάντοτε ἐφρόντιζε μόνῃ τῆς, ἵππευεν, ἔκαμνε τὸν ἀμαξάκι, ἔξευεν, ἐσέλλωνε καὶ ἐξύστριζεν ἐν ἀνάγκῃ, καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Ἐπήδησεν εἰς τὸ κάθισμα ἐπάνω, καὶ τὰ δύο κοριτσία, τὰ ὅποια δὲν ἔπιαναν καὶ πολὺν τόπον, ἐστρουμώχθησαν δίπλα τῆς. Ἐνας ὑπηρετᾶτος, τόσοσ-δὰ κοντούλης, ποῦ ἐγυάλιζεν ὄλος μετὰ τὰ μπρούντζινα κομψιὰ του, ἐσκαρφάλωσε εἰς ἓνα μικρὸ ἐδώλιον, ὅπισω των, πλάτῃ-με πλάτῃ, κ' ἐκάθησε μετὰ σταυρωμένα χεῖρα, ὅπως κάμνουν οἱ ἐξησχημένοι γροῦμ'. Τὸ ἔργον του δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κρατῇ τὸ ἄλογο, ὡς ἂν ἡ κυρία του ἤθελε νὰ πεζεύσῃ.

— Ὅχι ἐπισκευθῶμεν πρῶτα-πρῶτα τὸν Κῆπον τῶν Θεῶν...

Ἡ Σελήνη τὴν ἐκύτταζε τῆς ἐφάνη ὅτι ἡ μεγάλη των φίλῃ τὸ εἶπε διὰ νὰ στείλει τὴν. Ἀλλὰ ὄχι! ἡ Μις Κόρα ἦτο σοβαρωτάτη ἐκρατοῦσε στίβαρά τὰ ἡνία, διότι τὸ εὐμορφο μαῦρο ἄλογο τῆς ἄλλο δὲν ἤθελε παρὰ νὰ τὸ βάλῃ στα τέσσαρα. Ἡ Σελήνη δὲν ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, ἀφοῦ μάλιστα ἡ Μάγ-

Ἡ Μις Δούγλας ἐκύτταζε τὰ κινήματα τῆς Σελήνης... (Σελ. 133, στ. α.)

Μπα, ἔχεις καὶ γατάκι τώρα;... (Σελ. 132.)

